

Van de voorzitter

Beste Aviisi-lezer,

De Vereniging Nederland-Finland viert dit jaar haar 75-jarig bestaan. Het jubileumjaar werd in februari ingeluid met de Finland-dag. Deze gebeurtenis was een nieuw initiatief van de vereniging. Het was druk op de eerste Suomi-dag en er heerste een gezellige sfeer.

De vereniging heeft een waardige geschiedenis. In dit extra dikke feestnummer van Aviisi willen we naar de vervlogen tijden terugkijken hoewel het niet zo eenvoudig is want veel gegevens over de geschiedenis van de vereniging hebben we niet. Er is veel archief zoekgeraakt of het heeft nooit bestaan. Toch hebben enkele leden op de volgende pagina's hun herinneringen opgehaald en aandacht besteed aan de gebeurtenissen in het verleden.

Tenslotte wil ik u nog herinneren aan een belangrijke gebeurtenis - in april is de Algemene Ledenvergadering weer aan de beurt. Vergeet ook niet het traditionele Vappu-feest op één mei dat we dit jaar aan de Loosrechtse Plassen vieren.

Terttu Jansen-Heikurainen

2 - 98

Puheenjohtajalta

Hyvä Aviisin lukija,

Tänä vuonna tulee kuluneeksi 75 vuotta, kun Alankomaat-Suomi-yhdistys perustettiin. Juhlavuosi alkoi helmikuussa Suomi-päivällä. Tällainen kulturitapahtuma järjestettiin ensi kerran Alankomaissa. Ohjelmaa riitti iltaan asti, yleisöä oli runsaasti ja tunnelma rattoisa.

75 vuotta on arvostettava ikä, jolloin jo kannattaa muistella menneitä. Yhdistyksellämme on kunniakkaat perinteet. Valitettavasti ei ole säilynyt paljon tietoja yhdistyksen syntymävaiheista ja alkutaipaleelta; arkistotiedot ovat hävinneet vuosikymmenien kuluessa tai niitä ehkä ei ole koskaan ollutkaan. Tässä Aviisin erikoisnumerossa muutamia jäsenet muistelevat yhdistyksen vaiheita ja kertovat omia kokemuksiaan vuosien varrelta.

Lopuksi muistutan yhdistyksen jäseniä tärkeästä tilaisuudesta - huhtikuussa pidetään tämänvuotinen Yleinen vuosikokous. Älkää unohdako myöskään Vappua, jota vietämme toukokuun ensimmäisenä päivänä Loosdrechtissä.

Terttu Jansen-Heikurainen

MEDEDELINGEN VAN HET BESTUUR

UITNODIGING tot het bijwonen van de ALGEMENE LEDENVERGADERING 1998

Tijd: Dinsdag 21 april 1998, om 19.30 uur

Plaats: De Finse Zeemanskerk, 's Gravendijkwal 64, Rotterdam

Mevrouw Edwarda Zetteler, oud-conservator oude kunst van het Frans Halsmuseum te Haarlem houdt met hulp van dia's in het begin van de avond een lezing over: **Nederlandse poppenhuizen uit de 18e eeuw**
In de 18e eeuw was het bij welgestelde Amsterdamse koopmansvrouwen mode poppenhuizen in te richten. Van deze 18e eeuwse Amsterdamse Poppenhuizen staat nog een aantal in verschillende musea. Het Poppenhuis uit het Frans Halsmuseum te Haarlem is een "echt" Amsterdamse grachtenhuis, volledig ingericht volgens de smaak en mode van de tijd - een cultuurhistorisch monumentje en een prachtig voorbeeld van vakmanschap.

Aansluitend om 20.30 wordt de Algemene Ledenvergadering gehouden.

AGENDA

1. Opening
2. Goedkeuring van de notulen van de ALV 8.04.1997
3. Goedkeuring van het jaarverslag van de sekretaris over het jaar 1997
4. Goedkeuring van het jaarverslag van de penningmeester over 1997
5. Verslag van de kascommissie over het jaar 1997.
6. Benoeming kascommissie over het jaar 1998.
7. Bestuursverkiezing.
De heer Bernard Westerman en de heer Timo Paavola treden dit jaar af. Zij stellen zich niet herkiesbaar. Door het bestuur worden als kandidaat gesteld: mevrouw Camilla Frants en de heer Arnold Pieterse. Overeenkomstig art. 8 lid 1 van de statuten kunnen door tenminste zes gewone leden tegenkandidaten schriftelijk bij het secretariaat worden ingediend, tenminste tien dagen voor de dag van de vergadering.
8. Contributiebeslissingen voor het jaar 1998.
9. Activiteitenplan.
 - Komende evenementen.
 - Aviisi.
10. Rondvraag.
11. Sluiting.

JOHTOKUNNAN ILMOITUS

KOKOUSKUTSU - YLEINEN JÄSENKOKOUS 1998

Aika: Tiistaina 21.4.1998, klo 19.30

Paikka: Suomen Merimieskirkko, 's Gravendijkwal 64, Rotterdam

Haarlemin Frans Halmuseon entinen konservaattori Edwarda Zetteler pitää aluksi esitelmän diakuvien avulla aiheesta:

17. LUVUN HOLLANTILAISET NUKKOTALOT

1700-luvulla tulivat Amsterdamin varakkaiden porvarisrouvien keskuudessa muotiin nukketalot. Näitä ns. Amsterdamilaisia nukketaloja on säilynyt muutamia eri museoissa alkuperäisessä asussaan. Frans Halmuseon kokoelmien talo on amsterdamilainen miniatuuri-kanavatalo, täydellisesti sisustettu aikakauden tyylin mukaisesti - pieni kulttuurihistoriallinen "monumentti" ja käsityöammatin taidonnäyte.

Yleinen jäsenkokous alkaa esitelmän jälkeen klo 20.30.

ESITYSLISTA

1. Avaus
2. 8.4.1997 pidetyn jäsenkokouksen pöytäkirjan hyväksyminen.
3. Yhdistyksen sihteerin v. 1997 toimintakertomuksen hyväksyminen.
4. Rahastonhoitajan v. 1997 vuosikertomuksen hyväksyminen.
5. Tilintarkastajien selvitys vuodelta 1997.
6. Tilintarkastajien nimitys vuodelle 1998.
7. Johtokunnan vaalit.

Johtokunnan jäsenet Bernard Westerman ja Timo Paavola ovat tänä vuonna erovuorossa. Kumpikaan ei asetu uudelleen ehdokkaiksi. Yhdistyksen sääntöjen, art. 8.1 mukaan vähintään kuusi yhdistyksen jäsentä voi esittää vastaehdokkaan kirjeellisesti sihteeristölle vähintään kymmenen päivää ennen jäsenkokousta.

8. Vuoden 1998 jäsenmaksu.
9. Toimintasuunnitelma.
 - Tulevat tilaisuudet
 - Aviisi
10. Kyselykierros.
11. Kokouksen päättäminen.

KULTTUURISHOKKEJA JA MITÄTÖNTÄ PIENUUTTA

Palattuani Hollannin-vuosieni jälkeen Suomeen herkistin aistini mahdollisille kulttuurishokeille. Halusin altistaa itseni havainnoille, jotka paljastavat, mikä Suomessa (ja Alankomaissa) on erityistä ja erilaista. Kesälomareissut olivat aina kuluneet sukulaisia ja tuttavien tavatessa eikä silloin saanut kunnollista kuvaa mielikuvieni todellisesta Suomesta. Ihmisten vähyden olin tosin jo pannut merkille. Helsingin Aleksanterinkatua astellessa saattoi ruuhka-aikanakin muistella Amsterdamin Kalverstraatia ja ihmetellä ylenpalttista tilan määrää. Maanteitä ajellessa kampanja maaseudun asuttuna pitämiseksi vaikutti pahasti myöhästyneeltä: eihän täällä asukaan enää ketään!

Jos minulta nyt kysytään, miten elämä Suomessa poikkeaa elämästä Alankomaissa, sääolosuhteiden ja väentiheyden erojen lisäksi on vaikea antaa nopeata vastausta. Vaikuttaa siltä kuin Suomi olisi muutamassa vuodessa 'eurooppalaistunut' hurjasti sekä myönteisessä että kielteisessä mielessä.

Kielteiset piirteet on helpommin havaittavissa ja yksilöitävissä. Muutin aikoinaan pois pohjoismaisesta hyvinvointivaltiosta ja juuri tällä hetkellä katson työhuoneeni ikkunasta, kuinka nuori mies kerää ammattimaisin ottein tyhjiä pulloja lasinkeräysastiasta. Silloin ennen huumekauppa oli maanalaista ja epäilemättä hyvin pienimuotoista toimintaa. Tämän päivän Helsingissä nuori nainen kuljeskelee rautatieasemalla mitättömän tuntuisia ralleja lauleskellen, huikaten vienolla mezzosopraanollaan välissä: huumeita kaupan. Prostituutio on laskeutunut kansainvälisten hotellien hämyisestä yökerhobisneksestä vilkkaaksi katukaupaksi.

Myös Eurooppa on suomettunut. Uusimman tutkimuksen mukaan nuorisokaikkiällä Euroopassa suosii enenevässä määrin suomalaisia juomatapoja, soveltaen mitä ilmeisimmin kaikkialle ulottuvaa tehokkuusajattelua. Taloudellinen lama näyttää vapauttaneen osan ruotsalaisista pidäkkeistään ja välttämättömyydestä näytellä sivistynyttä

ja hyvätapaista. Vanhan Kauppahallin nurkalla saa varsinkin kesäaikaan varoa oksentelevia ja öykkäroiviä ruotsalaisturisteja. Kontrasti on mitä herkullisin kun näkee kalliisti kiireestä kantapäähän pukeutuneen venäläisen nyrpistämässä nenäänsä meluavalle ja mauttomalle ruotsalaiselle. Se perinteinen suomalainen toljottaa molempia ihmeissään.

Monista ajan ikävistä ilmiöistä huolimatta suunta on laajalla rintamalla kenties kuitenkin parempaan suuntaan. Avoimuus, kommunikaatio ja käytännön sosiaaliset taidot ovat selvästi lisääntyneet julkisessa elämässä. Luulenpa että tämä on tapahtunut enemmän kaikista suomalaisten valkoisia sukia paheksuvista pakkosivistäjistä huolimatta kuin heidän ansiostaan. Oma muistikuvani siitä, kuinka kymmenisen vuotta sitten kotiseudullani Oulussa vielä naureskeltiin alituisen kätteleville etelän variksille, tuntuu miltei epäuskottavalta. Siinä määrin luontevasti Pohjois-Suomessakin jo ojennetaan kättä toiselle ja kysytään kuulumisia haluamatta kuulla vastausta. Ulkomaille lähtiessäni vielä ennen muuta juppipuhelimenä tunnettu kännykkä on arkipäiväistynyt kellon ja kukkaron tasolle, mutta tällä tiellä suomalaiset lienevätkin edelläkävijöitä. Joka tapauksessa, vaiteliaisuudestaan tunnettu kansa maailman ahkerimpana puhelimenkantajana on paradoksi, jonka olemusta sietää miettiä.

Viisaat ovat kertoneet, että nykymaailmassa muutos ja uutuus on normaalimpaa kuin toisto ja paikallaan pysyminen. Siitä huolimatta heikompia saattaa hyvinkin alkaa huimata tässä myllerryksessä. Olisi koko ajan seurattava kaikilla aisteilla ja anturoilla maailman tapahtumia, jotta osaisi itse toimia oikein ja muuttua ympäristön mukana ennenaikaisen vanhentumisen välttämiseksi. Vaikka Markku Envall onkin osuvasti huomauttanut, että kelkasta saattaa tipahtaa myös sen eteen, tästä vauhdista tipahtaminen on ilman suojaverkkoja vaarallinen koitos.

Tästä pääsenkin siihen varsinaiseen shokkiin, jonka olen Suomessa ollessani saanut. Järkytykseksi olen saanut toistuvasti törmätä haluttomuuteen tietää muusta maailmasta muuta kuin sen mikä on hienoa tai hyödyllistä. Ehdin jo pitää avointa uteliaisuuttakin jotensakin yleismaailmallisena kehityssuuntauksena. Alankomaathan mainostaa itseään mielellään nimenomaan maana, joka seuraa intensiivisesti muun maailman tapahtumia. 'Wij hebben al de vensters van ons huis openstaan, en laten er den zeewind en den landwind vrij door blazen. ...

Wij zijn er toe genoodzaakt, doordat wij in hun midden wonen, en wij kunnen het ons veroorloven, omdat wij van geen vreemde iets anders verlangen dan vrij verkeer en de beste vruchten van zijn geest", muotoili Johan Huizinga ahdasmielisellä, aggressiivisella ja vainoharhaisella 30-luvulla.

Huizingakin oli itse asiassa kiinnostunut lähinnä ranskalaisesta, englantilaisesta ja saksalaisesta kulttuurista. Pienemmät maat eivät olleet niin tärkeitä. Tämän huomaa itse asiassa varsin selvästi seuraamalla nykyistäkin hollantilaista joukkotiedotusta. Suomen kaltainen maa kiinnittää huomiota vain jos tapahtuu jotain erityistä, kuten hollantilaisten pitkänmatkanluistelu Kallaveden jäällä. Ja ellei eksotiikkaa ole, niin sitä on luotava. Mieleeni on jäänyt eräs taannoinen pitkä artikkeli NRC Handelsbladissa, jossa puhutaan koko ajan suomalaisista, vaikka tapahtumat sijoittuvat Ivalon kuntaan. "Tosi suomalainen herää eloon vasta talvella." Ei ihme jos turistit vieläkin turhaan odottavat tapaavansa Etelä-Suomessakin jääkarhuja.

Jos kiinnostus ja uteliaisuus Suomea kohtaan on Alankomaissa tarkoitushakuista ja vinoutunutta, vielä hullumpaan asenteeseen olen törmännyt Suomessa Alankomaita kohtaan. Yliopistolaitokseni professori oli suorasanaisin tapaamani ihminen kun kävin hänen luonaan ehdottamassa luentosarjaa Alankomaiden politiikasta ja historiasta, jonka sittemmin Laura Kolben kanssa myös pidimme. "Ketä nämä mitättömät maat oikeastaan kiinnostavat?", oli hänen vilpittömän tyrmäävä kommentista sitä mahdollisuutta kohtaan, että suomalaiset yliopistopiskelijat saisivat tilaisuuden tutustua yhden Euroopan keskeisimmän maan yhteiskuntaan, kulttuuriin ja politiikkaan syvällisemmin ja analyyttisemmin kuin Jari Litmasen persoonan ympärille muodostuneessa mediajulkisuudessa.

Vaikka harvat ovat esittäneet asiansa yhtä ytimekkäästi kuin mainittu professori, sama asenne on ollut muuallakin piinallisen selvästi havaittavissa. Suomalaiset eivät ole kiinnostuneita Euroopasta. He haluavat tietää Ranskasta, Saksasta ja Isosta-Britanniasta, maista, joiden katsotaan johtavan Eurooppaa ja joista on suurin hyöty otettavissa irti. Pienet maat rinnastavat itsensä mielellään suuriin maihin, mitä ilmeisimmin erottautuakseen kaltaisistaan. Ongelmana on vain se, että suhtautumalla välinpitämättömästi oman maansa kokoluokan eurooppalaisiin vastinpareihin suomalaiset antavat täyden oikeutuksen muidenkin maiden kansalaisille olla välinpitämätön Suomea kohtaan.

Käynnissä oleva muutos vaatii parempaa ymmärrystä, tietoa tiedon vuoksi. Kiistaton kulttuurinen yhdenmukaistuminen länsimaissa ei suinkaan vähennä oppimisen tarvetta, vaan nimenomaan korostaa välttämätöntä irtiottoa vanhoista kliseistä ja stereotyyppioista sekä kykyä havaita hienovaraisia eroja. Yksittäisiä maita ei voi enää pitää yhtenäisinä kokonaisuuksina, joiden tärkeimmät piirteet voidaan paketoita muutamaan iskulauseeseen, vaan todellisten olosuhteiden oppiminen edellyttää yhä parempaa kykyä ottaa vastaan myös ristiriitaisia havaintoja ja vaikutelmia.

Ystävyyssseurat ovat olleet ensiarvoisen tärkeitä kansainvälisten yhteyksien luojia ja kehittäjiä nimenomaan tavallisten ihmisten keskinäisen kanssakäymisen ja kommunikaation tasolla, mikä helposti unohtuu virallisen tason julistuksista. Kuluneiden seitsemänkymmenenviiden vuoden aikana nämä kaksi maata ovat lähentyneet toisiaan voimakkaasti. Vuonna 1923 Suomi ja Alankomaat olivat vielä henkisesti kaukana toisistaan, minkä huomaa selvästi esimerkiksi lukemalla vanhoista koulukirjoista mitä hullumpia käsityksiä molemmin puolin. Vielä parikymmentä vuotta sitten oli utopistista ajatella, että sekä Suomi että Alankomaat olisivat vuosittuhannen vaihteessa sellaisen Euroopan Unionin jäseniä, joka nyt on muotoutumassa.

Vaikka molemminpuolinen tieto onkin valtavasti lisääntynyt, todellisesta keskinäisestä ymmärryksestä ollaan vielä kaukana ja tuota ymmärrystä tarvitaan nyt enemmän kuin koskaan ennen. Tiedon ja yhteyksien lisääjinä sekä kansainvälisten suhteiden edistäjinä ruohonjuuritasolla ystävyyssseurat ovat yhä tärkeässä asemassa. Toivotan Alankomaat-Suomi Yhdistykselle paljon onnea kuluneiden vuosikymmenten johdosta ja kestävyyttä vastata tulevaisuuden haasteisiin!

**Pasi Saukkonen
Helsinki**

Nederlandse Ambulance te Vierumäki

Nu de Vereniging Nederland-Finland haar 75-jarig bestaan viert is het een goede gelegenheid om nog eens terug te blikken op die gebeurtenis waartoe de Vereniging indertijd het initiatief heeft genomen en voorts als het ware de motor is geweest die het mogelijk maakte een compleet medisch team daadwerkelijk ter plaatse in Vierumäki te krijgen. Ter gelegenheid van de viering van 75 jaar Finse onafhankelijkheid is in 1992 een tentoonstelling, met de titel "Finland in Nederland", ruim aandacht aan dit interessante onderwerp besteed. De nadruk lag daarbij veelal op het feitelijk relaas. Nu proberen ondergetekenden een beeld te schetsen van de menselijke interactie. Hoe keken de Nederlanders aan tegen de Finse collegae, de patiënten en de omgeving. Voor bijna alle deelnemers van de Ambulance was het de eerste kennismaking met Finland. Ook is het interessant na te gaan hoe de Finnen i.c. de verpleegsters tegen de Nederlanders aankeken.

Volgt een kort resumé van de gebeurtenissen; Op 30 november 1939 werd de Republiek Finland aangevallen door de voormalige Sovjetunie. Dit was het begin van een bittere en heldhaftige strijd van de Finnen om de verworven zelfstandigheid tot het uiterste te verdedigen. Deze oorlog, beter bekend als de Winteroorlog, heeft alom diep respect afgedwongen voor de wijze waarop de Finnen hebben gevochten. Het was niet alleen een strijd op leven en dood tussen de combattanten maar evenzeer van beide partijen tegen de elementen.

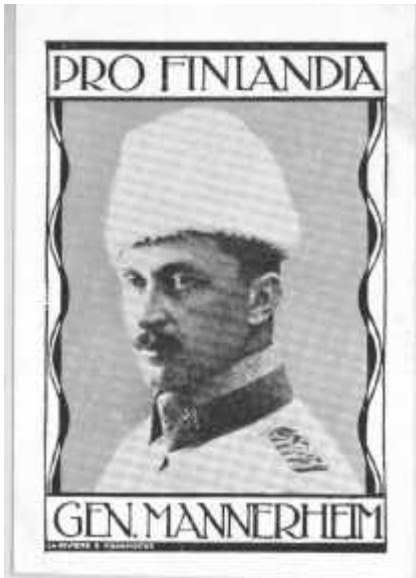
De oorlog duurde 105 dagen. Tenslotte werd Finland tot een vredesverdrag gedwongen. Aan Finse zijde waren er 24.923 doden en 43.557 gewonden. Aan Sovjet kant sneuvelden meer dan 200.000 man. Op 12 maart 1940 werd het vredesverdrag in Moskou ondertekend.

De toenmalige "Finsch-Nederlandsche Vereeniging" nam in december 1939 het initiatief om een hulpactie te beginnen. Er werd in samenwerking met het Nederlandse Rode Kruis een nationale geldinzameling gehouden waarvan de opbrengst ten goede zou komen aan het Finse Rode Kruis. Al gauw werd het idee geboren om in plaats van geld een medisch team aan te bieden om te helpen bij het behandelen van zoveel oorlogsgewonden. Het Finse Rode Kruis heeft dit aanbod in dank aanvaard.

Het Dagelijks Bestuur van het Nederlandse Rode Kruis benoemde op 19 januari 1940 een "Ambulance Commissie" aan wie de organisatie van de medische hulpactie werd opgedragen. Twee bestuursleden van de Finsch-Nederlandsche Vereniging, A.J.Th. van der Vlugt (consul van Finland) en W. de Ruijter, maakten deel uit van de Commissie.

Op 21 maart kon de Nederlandse Ambulance van het Rode Kruis vertrekken naar Finland. De personele sterkte bestond uit: één arts, tevens leider van de Ambulance, drie chirurgen, drie assistent-artsen, een administrateur, éénten-twintig verpleegsters, één assistente en vier tolken.

De taak van de ambulance zou in het algemeen bestaan uit de behandeling en de verpleging van chirurgische patiënten, waarbij een groot aantal verwondingen en fracturen van de extremiteiten te verwachten was. Men rekende op een voortdurende toevoer van patiënten. De ambulance moest daarom voorzien worden van een complete chirurgische uitrusting met inbegrip van een röntgentoestel, verbandmiddelen, medicijnen, beddegoed, eetgerei, aanvullende voeding en alles wat verder voor de behandeling en verpleging van honderd á tweehonderd patiënten, alsmede voor het onderhoud van het personeel benodigd zou zijn. Kaakchirurgie zou slechts provisorisch worden verricht. De

gehele inventaris was in 350 kisten, balen enzovoort gepakt en verzonden.

Kort na de wapenstilstand en het vredesverdrag vertrok het team op 21 maart 1940. De reis werd in trajecten afgelegd. Met de KLM werd gevlogen van Amsterdam naar Malmö. De Zweedse spoorwegen transporteerden de ambulance van Malmö naar Stockholm. Vervolgens heeft de ambulance zich ingescheept op de schepen "Aldebaran" en "Vega", waarmee naar Turku is gevaren. Tenslotte weer per trein naar de eindbestemming, de sportschool te Vierumäki. Het team heeft in het noodhospitaal van 29 maart tot 27 juni circa duizend patiënten behandeld onder moeilijke omstandigheden.

Op 27 juni wordt de Nederlandse ambulance overgeplaatst van Vierumäki naar Helsinki. De patiënten verhuizen mee. In de Aleksis Kivi-school wordt het werk voortgezet. Op 16 juli worden de werkzaamheden beëindigd. De gehele inventaris wordt overgedragen aan het Finse Rode Kruis.

Als blijk van erkentelijkheid jegens de Nederlandse ambulance maakt het team van 19 tot 27 juli, op uitnodiging van de Finse Geneeskundige Dienst, een excursie naar Petsamo. Voorts verblijft men tot vertrek in twee landhuizen op het eilandje Pentala, vlakbij Helsinki. Op 5 september worden dr. Meihuizen en zuster Scheers- de Vries ontvangen door maarschalk C.G.E. Baron Mannerheim. Op 8 september 1940 keert de ambulance zonder enige publiciteit in het inmiddels bezette Nederland terug.

Tot zover de feiten. Maar hoe keken de deelnemers aan de ambulance tegen dit avontuur aan? We hebben de diverse verslagen nog eens nagelezen en er enkele saillante of geestige ervaringen uitgelicht. Dr. F.H. Meihuizen, leider van de Ned. ambulance meldt in zijn verslag onder meer:

21 april; Een diepgaande bespreking met dr. Björkenheim werkt verhelderend; de patiënten in de tennishal (de herstellende, reeds lopende) worden geheel aan hem overgelaten. Bericht, dat de auto in Lahti is aangekomen. De administrateur en de chauffeur gaan de wagen inspecteren en ophalen. Het motorblok blijkt gebarsten te zijn. (wellicht is in Nederland geen rekening gehouden met de benodigde antivries in het koelwater 25 april: de was; er is een elektrische wasmachine van de sportschool, berekend op 150 sportlieden, die thans voor 3 à 400 personen, waaronder 30 Hollanders en 250 tot 300 patiënten, moet wassen van 's morgens 7 tot 's avonds 10 uur met een dubbele ploeg personeel. De voortdurende overbelasting deed op 26 april tenslotte de machine bezwijken, waardoor de gehele was naar Heinola uitbesteed moest worden, hetgeen veel vertraging en ongerief tengevolge had.

Verbandmiddelen; hoewel de zeer grote, veelal sterk etterende wonden grote verbanden vorderden, werd door velen niet begrepen, dat uiterste zuinigheid eiste, dat geen stukje gaas of watten nodeloos gebruikt of weggegooid mag worden.

11 mei; de internist verleent verloskundige hulp op een afgelegen boerderij.

12 mei; na enkele pituitrine- injecties wordt een gezonde baby geboren.

13 mei; kolonel Prof. Dr. Suolahti reikt namens maarschalk Mannerheim het "vrijheidskruis" uit aan de artsen en de "dapperheidsmedaille" aan de zusters der Nederlandse ambulance; onderscheidingen, welke door allen op hoge prijs worden gesteld.

Uit het verslag van Dr. J.A.C. Schepel het volgende:

"De aard van de gewonden, die de Nederlandse ambulance te behandelen kreeg was door de voorafgaande oorlogshandelingen bepaald. Alle patiënten hadden reeds een reis door half Finland achter de rug en veelal was de Nederlandse ambulance het 5e of 6e hospitaal, dat zij te zien kregen. Als men dan naging, welke weg deze patiënten hadden moeten afleggen vanaf de plaats waar zij getroffen waren, dan was het vaak onbegrijpelijk, dat een mens dit alles had kunnen doorstaan."

De hospitaalsoldaten waren b.v. uitgerust met een z.g. "pulka", een bij de Lappen gebruikelijke slede in de vorm van een klein bootje, dat door één man op ski's gemakkelijk getrokken wordt en dat met de voorpunt zijn weg door de sneeuw vindt. Hiermede werden de gewonden opgezocht, bij voorpostenpatrouilles soms in tochten van meerdere dagen. Werd een soldaat bij een dergelijke gelegenheid getroffen, dan zou een verblijf op de sneeuw van slechts enkele uren dodelijk zijn. Was transport niet mogelijk, dan werd de gewonde diep in de sneeuw tussen dennetakken ingegraven. Men hoorde van gewonden, die zo meer dan twee maal 24 uur hadden doorgebracht, voor zij gehaald hadden kunnen worden en die er het leven af hadden gebracht.

Als regel werden de onderbeen- en onderarmfracturen bij ons verder behandeld in gevensterde gipsverbanden, waardoor de gewonde extremiteit rust kreeg en toch de wondsecreten vrij konden afstromen. Van het gebruik van het gesloten levertraangips, dat wij ook nu en dan hadden toegepast, zijn wij na het zien, of meer nog na het ruiken van de Deense patiënten, geheel teruggekomen.

Dr. A. Colaço Belmonte meldt in zijn verslag o.m.:

Het werk heeft zeker veel waardering gevonden bij overheid en autoriteiten (onderscheidingen). De gewonde soldaten hadden onverwacht - en voor ons gevoel zelfs ongemotiveerd - veel vertrouwen in artsen in het algemeen en ook voor de Nederlandse artsen ondanks de soms bijna onoverkomelijke moeilijkheden met de taal.

Zeer opmerkelijk was verder bij onze aankomst eind maart de groen-bleke kleur van de bevolking. In de lange winter konden door de bombardementen zelfs de korte daglichturen niet buiten de schuilkelders worden doorgebracht en alle huizen - en vooral de ziekenhuizen - waren nog tot eind mei volkomen geblindeld.

Bij zwak lamplicht lagen de patiënten vreugdeloos voor zich uit te staren, de ogen diep liggend in de uitgeteerde gezichten groen oplichtende huid, die scherp contrasteerde met de nog altijd van het winterweer roodpaarse gezwollen handen. Op de zalen werd nooit anders dan fluisterend gesproken.

Het werk gaat beginnen. De blinding wegemen is nog onmogelijk door de blijvend onzekere toestand. Dan maar sterkere lampen! En de vervoerbare patiënten naar buiten naar de daktuinen! Dit stuit telkens op individueel verzet, zelfs bij enkele lopende patiënten. Inderdaad lopen zij te tuitelen in het daglicht. De erger zieken worden na een paar minuten misselijk. Langzamerhand wordt "ingeslopen" met licht-symbolische tegenspraak - en na enige maanden liggen in Vierumäki, evenals trouwens in andere ziekenhuizen, goed gevoede gebruikte lichamen naakt te genezen, is het gesprek fleurig, wordt gezongen en kijken de ogen weer in een toekomst, die misschien toch nog iets moois brengt.

Zo herinnert Dr. H. Smitkamp, nu 86, toen in opleiding tot internist, dat, de meeste soldaten opgenomen waren wegens ernstige bevrozingen en oude moeilijk genezende verwondingen. Als enige internist had hij het druk op zijn twee afdelingen "röntgen" en "bloedtransfusie". Daarnaast werd hij vaak gevraagd te helpen in omliggende dorpen; de meeste huisartsen waren opgeroepen in militaire dienst. Een van de moeilijkheden was de gebrekkige communicatie met patiënten. Naast de eigen tolken hadden zij zowel aan enkele uit Amerika teruggekeerde Finse vrouwen. Een belangrijke functie werd vervuld door enkele Finse dominees bij de geestelijke opvang van de zwaar beproefde soldaten. Een van de dominees speelde een belangrijke rol bij het dopen van een tweeling. Dr. Smitkamp werd 's-nachts door een wijkverpleegster gevraagd te komen helpen bij een bevalling. Een jonge ongetrouwde Karelische vluchteling gaf het leven aan twee kerngezonde jongens. Twee dagen later bracht de verpleegster de twee jongens naar Vierumäki; de jonge moeder was spoorloos verdwenen. De dominee heeft de doop verricht. De jongens heten nu Salminen, een vaak voorkomende achternaam; voornamen: Frans en Henrik, de voornamen van de ambulance leider Dr. F.H. Meihuizen.

Na terugkomst in Nederland heeft zuster M. Macquelin, naar aanleiding van haar deelname aan de ambulance, lezingen gehouden in den lande. Hieruit het volgende:
"Een gedeelte van de reis moet nu per vrachtboot; vliegtuigen zijn niet te krijgen. Tot volgende week woensdag is alles volgeboekt. Ons opperhoofd is zelf op zoek gegaan, daar er reeds eindeloos gevraagd en getelefoneerd was en hij heeft twee vrachtboten gevonden, die donderdagmiddag om 3 uur vertrekken. Kunnen wij die niet halen, dan gaat er eerst de volgende week woensdag weer een. Op de ene boot kunnen 8 passagiers mee, maar er worden 20 man opgestopt en op de andere boot nog negen. Het zijn de Aldebaran en de Vega. Ik kom op de Aldebaran.

Eerst worden de slaapplaatsen uitgedrukt. Voor de leider (hij puzzelt niet) is een kleine hut met bed, maar daar het bed erg smal is en de leider, onder ons gezegd, nogal breed is, moet hij eerst gaan kijken wat hij prefereert: deze kleine hut of een hut voor twee. De hut voor twee wordt gekozen, maar in die hut voor twee moeten 3 personen en wel twee in één bed en één als waakhond er voor op de grond".

Na een overvloedig Zweeds ontbijt gaan wij in onze sneeuwuitrusting op stap. Dat klinkt misschien gek, maar wij zitten in het ijs en moeten wachten op een ijsbreker, want als de boot op eigen kracht verder zou stomen, raakt hij tussen het ijs bekneld. Tot hiertoe was er een open vaargeul. De Vega ligt 50 m achter ons. Tegenover ons is het eilandje Björkö. Daar gaat de tocht heen.

In Lahti stappen wij over in een bus. Alles ligt hier dik besneeuwd. 't Is ongeveer 30 km van Vierumäki verwijderd en heuvelachtig terrein. Ongeveer 9 uur komen wij aan. Wij komen hier in een van Finland's grootste sportscholen. Het gebouw ligt ideaal in het bos bij de meren. Van de meren is echter niet veel te zien, daar zij dichtgevroren en besneeuwd zijn. De volgende ochtend ga ik met Dr. Schepel allereerst op zoek naar een operatiekamer. Bij de bad- en doucheafdeling is een vrij grote kleedgelegenheid, die tot OK gepromoveerd wordt. Dr. Schepel vraagt of ik kans zie om er morgen te opereren. Ik zeg hem dat hij morgen kan opereren. Hij zet wel een ongelovig gezicht, maar wij zeggen hem dat het parool luidt; alles kan.

Dat zij veel van zang en muziek houden, hebben wij menigmaal kunnen vaststellen. Wanneer een der Lotta's 's avonds de in de eetkamer staande piano bespeelde, kwamen al spoedig de lopende patiënten binnen en zongen uit volle borst mee. Soms vroeg men ons Hollandse liederen te zingen. Een der patiënten, een muziekmeester, speelde op een van die avonden plotseling het Wilhelmus. Als geëlektriseerd sprongen wij van onze stoelen op en ook de Finnen stonden allen op. Daarna verzochten wij hem om het Finse volkslied.

Bij al het leed waren er toch ook komische dingen. Het was op een zonnige middag, dat de jongens buiten waren. Plotseling hoorden wij daverende lachsalvo's. Nieuwsgierig gingen wij eens kijken en daar zagen wij, dat de éénbenigen op hun krukken aan het vèrspringen waren. Werkelijk voorbeeldig droegen al deze mensen hun leed. Zij klaagden niet; evenmin spraken zij over hun heldendaden.

Tenslotte hadden we het genoegen mevrouw E.I. de Ruyter-Jakobsson, weduwe van W. de Ruyter- administrateur en tolk bij de Nederlandse ambulance, te interviewen. Zij werkte indertijd als verpleegster bij de Finse afdeling van het noodhospitaal te Vierumäki.

Hoe was het om naast de Nederlanders te werken?

Wel spannend met die buitenlanders zo dichtbij. Eigenlijk hebben wij vrij weinig samengewerkt. Beide groepen hadden hun eigen werkindeling. Natuurlijk werd er wel eens wat voor elkaar gedaan.

Wat waren zo de verschillen met ons?

Het meest opvallend was toch hun vrolijkheid en haast wel onbeperkte werklust. Met slechts 20 zusters moesten ze een afdeling met 300 bedden runnen en operatie-dagprogramma's afwerken. Maar bij de eerste zonnestralen werden de patiënten massaal naar een groot buitenterras gebracht. Daar zaten zij ook zelf vaak koffie te drinken. Oh, die geur van echte koffie; die vergeet ik nooit. Gezelligheid was voor hun heel belangrijk. Een avond in april stonden zij bij een portret van Koningin Wilhelmina echte champagne te drinken. Waarschijnlijk om de "toekomstige" koninginnedag te vieren. Immers de toenmalige prinses Juliana had de ambulance op de Prinsegracht uitgezwaaid.

Begin mei 1940 werd Nederland door de Duitsers bezet. Veranderde dat de sfeer in de ambulance?

Zoiets ingrijpends laat je niet makkelijk aan de omgeving zien. Vanzelfsprekend heeft dat een sterke invloed gehad op de mensen. Zelfs de terugkeer naar Nederland werd door de bezetting beïnvloed; een aantal van hen hebben langs ingewikkelde zwerftochten andere bestemmingen, w.o. de Verenigde Staten, gekozen.

U bent nu mevr. de Ruyter, woont in Noordwijk. Heeft dat iets met de ambulance te maken?

Jawel. Het was tijd om Vierumäki te verlaten. Met mijn twee vriendinnen stonden wij met onze spullen voor de hoofdingang op vervoer te wachten. Uit dankbaarheid vormden de soldaten spontaan een koor. De Hollanders verzamelden zich op het terras. En toen moest één van hen zonodig mijn naam weten. Via het telefoonboek van Helsinki heeft hij vervolgens waarschijnlijk tientallen zoniet honderden "Jakobssons" gebeld totdat hij bij mijn ouders terecht kwam. Enigszins terughoudend hebben zij de nodige informatie doorgegeven.

Ons eerste diner werd afgesloten met een glas likeur. De volgende dag kreeg ik een bos tulpen. En hoe het verder ging kunt u wel raden.

Hoe was de gemoedstoestand van de gewonde soldaten?

Het opmerkelijke was hun ogenschijnlijke rust of gelatenheid. Zij waren rustig, vriendelijk en behulpzaam. En ze wilden alles zelf doen, ook als ze het eigenlijk niet konden; de beroemde "sisu"! Zij vonden dat het verdedigen van Finland gewoon hun taak was: "dat hebben onze vaders gedaan, dat zullen ook onze zonen doen". Ze accepteerden hun lot zonder klagen. Behalve bij hun belangrijkste en meest dramatische beslissing: amputatie. Daar werden intensieve gevechten tegen geleverd. En dan waren er die mooie dikke wollen Rode Kruis dekens in tegenstelling tot onze grijze Finse legerdekens.

Uw man was ook bij de voorbereiding van de ambulance intensief betrokken.

Ja, mijn man en ook zijn vader dreven handel in bloembollen met Finland. Daarom sprak hij de taal ook en kende hij Finland goed. Hij was bestuurslid van de toenmalige Fins-Nederlandse vereniging. In december 1939 werd door de Vereniging een grote geldinzamelingsactie opgezet. Door middel van lezingen, besprekingen en filmavonden door het hele land werd een breed draagvlak gecreëerd. Zo werden talrijke plaatselijke acties georganiseerd. In de "Telegraaf" van 23 januari 1940 ziet men de voorzitter van het bloemencomité van Noordwijk, de burgemeester van de Mortel, persoonlijk aan de huizen aanbellen om bloemen te verkopen. De opbrengst is bestemd voor het Finse Rode Kruis. De opbrengst van de landelijke acties, waaronder het tijdschrift "Finlands lot" en de "Pro Finlandia" zegels was royaal. En veel geld was nodig om de ambulance te realiseren. De uitrusting bestond uit 350 kisten, foudraals, balen, kratten en cylinders. Het transport was een. Zo werd door de KLM 25.000 kg naar Zweden overgevlogen. Dit was de grootste order tot dan toe, goed voor 8 extra DC3 vluchten.

Het is nu 58 jaar geleden dat de ambulance aan haar werk begon. Nu is het organiseren van hulpacties, dankzij de ter beschikking staande middelen, een stuk eenvoudiger. Denk hierbij aan transportmogelijkheden en communicatie. Daarom is bewondering en respect voor de toen geleverde prestatie terecht.

HOLLANTILAINEN SOTILASSAIRAALA VIERUMÄELLÄ

Talvisota herätti myötätuntoa Suomea vasten koko maailmassa. Hollannissa, "Finsch-Nederlandsche Vereeniging", Alankomaat-Suomi Yhdistys lavasti Hollannin Punaisen Ristin yhdessä suurenmoisen aloitteen kerätä rahaa sotilassairaalan lähettämiseen Suomeen. Yhdistyksen johtokunnan jäseniä kiersi koko maata keräyshankkeen toteuttamiseksi pitämällä Suomi-iltoja sanoin ja kuvin. Kaupungeissa ja kylissä jopa pormestari kulki ovesta ovelle myymässä "Pro Finlandia"-merkkejä, "Finlands Lot"-lehtejä - ja esimerkiksi Noordwijkissä kukkiakin. Rahaa kertyi niin paljon että sotilassairaalan lähettäminen oli mahdollista. Valmistuksen aikana, maaliskuussa 1940, ankaraa välirauha-sopimusta allekirjoitettiin. Apua tarvittiin kumminkin kovasti ja monien seikkailujen jälkeen, 34 henkilöinen hollantilainen sotilassairaala aloitti toimintansa maaliskuun 29 päivänä Vierumäen Urheilupuistolla. Puolen vuoden aikana, yli 1000 suomalaista sotilasta hoidettiin. Syyskuussa ryhmä palasi huomaamatta takaisin Hollantiin. Lähtiessään Hollanti oli vapaa – palatessaan oma maa oli miehitetty...1953, Suomi antoi pienen vastalahjan hollantilaisille tulvauhriille.

Lisätietoja löytyy "De Ambulance naar Finland" nimisestä kirjasta, saatavana rahastonhoitajalta, Theo van der Linden, 0186-661444.

VERENIGING NEDERLAND-FINLAND 75 JAAR

Toespraak gehouden door Terttu Jansen-Heikurainen op 14-02-98, tijdens de Finland-dag in de Finse Zeemanskerk.

Er leefde al een tijdlang het idee een evenement te organiseren waar in Nederland woonachtige Finnen of vrienden van Finland die Finse culturele traditie hier in Nederland voortzetten, hun werk of kunstwerkcollectie zouden kunnen tentoonstellen of zelf zouden kunnen optreden. We waren zeer verheugd dat er zo veel belangstelling bestond. Niet alleen met de hand vervaardigde kunst is hier vandaag vertegenwoordigd maar ook andere uitingen van kunst zoals muziek. Daarnaast kunnen we ook kennis maken met de Finse Zaterdagsschool

Deze dag is mogelijk gemaakt in samenwerking met de Finse Zeemanskerk en vooral door de inzet van aantal mensen die voor de organisatie van het evenement heel wat tijd en energie hebben geïnvesteerd. Tenslotte wil ik degenen bedanken die hier hun werk of collecties tentoonstellen en die vandaag in drie concerten optreden.

Dit jaar is een jubileumjaar voor de Vereniging Nederland-Finland. We vonden een passend idee om het jaar met dit evenement feestelijk te beginnen.

Het is 75 jaar geleden dat in 1923 de Vereniging Nederland-Finland oftewel de Finsch-Nederlandsche Vereeniging zoals deze in het begin heette werd opgericht. Een opmerkelijk feit als men bedenkt dat Finland toen pas enkele jaren een zelfstandige staat was. Wat hadden toen Nederland en Finland met elkaar te maken? Natuurlijk bestonden er zakelijke contacten al vanouds. Zolang ik weet worden - geloof ik nog steeds - vele Nederlandse kranten op Fins papier gedrukt. Maar er bestond ook andere interesse voor Finland van de Nederlandse zijde. We moeten teruggaan naar het einde van het vorige eeuw toen Finland nog deel uitmaakte van het Russische rijk. In de Finse geschiedenis staan die jaren bekend als de periode van onderdrukking van de Russische zijde. Van die tijd stammen al nauwe Nederlandse banden met Finland. Een Nederlander - de Leidse professor mr. Willem van der Vlugt was een van de ondertekenaars van het verzoekschrift "het Pro Finlandia-adres" dat gericht was aan de tsaar Nikolai tegen de onderdrukking van Finland.

Hij was een van de deelnemers van de internationale delegatie die in 1899 naar St. Petersburg ging om dit verzoekschrift aan de tsaar te overhandigen. Dit gebeurde nadat de tsaar had geweigerd het zg. "Grote Adres", een protestschrift, ondertekend door meer dan half miljoen Finnen te ontvangen. Prof. van der Vlugt heeft daarna veel voor Finland gedaan. Hij schreef in vele internationale publikaties over Finland, als jurist bemiddelde hij in de kwestie Åland-eilanden tussen Finland en Zweden ten gunste van Finland. Hij was bevriend met aantal Finse staatsmannen zoals de eerste president van Finland Ståhlberg en Mechelin. In de zomer van 1921 werd hij met zijn vrouw door de Finse regering voor een maand naar Finland uitgenodigd en was daarbij ook de gast van de Finse president op diens zomerresidentie. Ook heeft president Ståhlberg aantal keren Nederland bezocht.

Misschien geen toeval dat de zoon van professor van der Vlugt, A. Th. L. van der Vlugt, consul-generaal van Finland en Nederlands gezant in Finland (1946-1954) samen met de heer Moerman, uitgever uit Den Haag als sekretaris en de heer Frank, houtagent uit Amsterdam als penningmeester de Finsch-Nederlandsche Vereniging heeft opgericht waarschijnlijk in de herfst 1923. Over het ontstaan en de jaren van het interbellum bestaan nauwelijks gegevens.

In het begintijd had de vereniging vooral de taak om de handelsbetrekkingen te bevorderen. Maar naast deze activiteiten ontwikkelde de vereniging ook andere opmerkelijke activiteiten. Bij voorbeeld tijdens de Finse winteroorlog in 1939 tegen de Sovjetunie nam de vereniging het initiatief voor een hulpactie voor Finland. Na een geldinzameling in samenwerking met het Nederlandse Rode Kruis ging een Nederlandse Ambulance - een compleet ziekenhuis - naar Finland. Toen alle voorbereidingen in het begin van 1940 klaar waren en de ambulance naar Finland zou vertrekken was de oorlog al ten einde en werd het vredesverdrag met de Sovjetunie op 12 maart ondertekend. Op verzoek van Finland vertrok de Nederlandse Ambulance echter toch naar Finland en heeft in moeilijke omstandigheden in vier maanden tijd ruim 1000 gewonden verpleegd.

De vereniging is in de loop der jaren steeds gegroeid en telt nu bijna duizend leden. Een oud-voorzitter van de vereniging heeft ooit het karakter van de vereniging beschreven: De vereniging staat op drie "benen" t.w. een cultureel, een economisch en een "lolbeen": Tegenwoordig bestaat een Finse zakenclub.

Maar aandacht voor de culturele zijde en het gezelligheidselement staat voorop zoals het bevorderen en onderhouden van kontakten tussen twee landen en informatie geven over Finland. Daarnaast heeft de vereniging veel interactie met andere Finse organisaties.

Wat weten de doorsnee Nederlanders over Finland? Finse meren en natuur. Voor muziekliefhebbers is Sibelius bekend, Finse architectuur. Fijnproevers kennen elegante Finse design. De meest bekende Fin in Nederland in de laatste jaren is ongetwijfeld de Finse megaster van Ajax Jari Litmanen. Ook is Finland bekend geworden omdat daar al jaren de alternatieve Elfstedentocht wordt gereden. Er is zelfs een Nederlandse ambassadeur geweest die aan de barre tocht op zijn Friese houten schaatsen deelnam.

In de loop der jaren heeft Finland zijn plaats in Europa gedefinieerd. Europa is bezig te integreren. Finland maakt deel uit van de Europese Unie, het beeld van Finland in Europa is daardoor duidelijker geworden. Binnenkort beschikken wij hoogstwaarschijnlijk een gezamenlijke munt Euro. De mensen reizen en trekken meer dan ooit en wisselen steeds gemakkelijker van woonplaats. Tijdens de laatste jaren is het aantal Finnen in Nederland ook beduidend gegroeid. Dit betekent echter niet dat de verschillen in Europese culturen zouden verdwijnen. Het lijkt dat ze zich juist sterker gaan profileren. Iedereen is trots op zijn eigen achterland. Door de Finse organisaties wordt de Finse vlag ook hier in Nederland hoog gehouden - met ondersteuning van de Nederlandse Finland-vrienden. Daaraan probeert de vereniging ook een steentje bij te dragen.

Alankomaat-Suomi Yhdistys 75 vuotta

Terttu Jansen-Heikuraisen pitämä puhe lauantaina 14.2.1998 Suomi-päivänä Merimieskirkolla.

Jo pitkään järjestäjien taholla eli mielessä ajatus järjestää tapahtuma, jossa henkilöt, joilla Alankomaissa on kosketusta suomalaiseen kulttuuriperinteeseen, voivat panna näytteille töitään tai esiintyä itse päivän aikana. Iloksemme osanottajien taholta osoitettiin runsasta mielenkiintoa, osallistujia oli enemmän kuin on tilaa. Esillä on maalauksia, taidekudonnaisia, poppanoita, ikoneja, suomalainen lasinäyttely, mahdollisuus kuunnella musiikkiesityksiä ja tutustua Lauantaikoulun toimintaan.

Tämä päivä on saatu aikaan yhteistyössä Merimieskirkon kanssa - ja ennen kaikkea henkilökohtaisesti on panostettu paljon tarmoa ja aikaa järjestelyihin. Haluan kiittää myös kaikkia osanottajia, joiden kauniita töitä täällä on esillä ja jotka esiintyvät tänään konserteissa.

Alankomaat-Suomi-yhdistys viettää tänä vuonna juhlavuotta. Vuonna 1998 tulee kuluneeksi 75 vuotta, kun yhdistys vuonna 1923 perustettiin. Tulee kysyneeksi, mitä yhteistä näillä kahdella maalla tuohon aikaan oli - Suomihan oli vasta muutaman vuoden itsenäinen valtio. Tietenkin kauppasuhteita oli jo vanhastaan. Niin kauan kuin muistan - varmaan tälläkin hetkellä - useat hollantilaiset lehdet painetaan suomalaiselle paperille. Alankomaiden taholta oli kuitenkin laajempaakin mielenkiintoa Suomea kohtaan. Meidän on palattava ajassa viime vuosisadan loppuvuosiin - sortokauden ajoille, jolloin Suomi suurruhtinasmaana oli osa Venäjän valtakuntaa. Läheisiä yhteyksiä Suomeen Alankomaiden taholta on peräisin jo näiltä ajoilta. Hollantilainen, Leidenin yliopiston professori Willem van der Vlugt oli yksi ns. "Pro Finlandia"-adressin yli 1000 allekirjoittajasta. Hän kuului kansainväliseen valtuuskuntaan, joka vuonna 1899 lähti viemään tätä protestia Venäjän tsaarille Nikolai II. Tämä tapahtui, kun tsaari oli kieltäytynyt vastaanottamasta ns. "Suurta adressia", jonka oli allekirjoittanut yli puoli miljoonaa suomalaista. Professori van der Vlugt piti läheisiä suhteita Suomeen kuolemaansa saakka ja oli Suomessa tunnettu henkilö. Hän kirjoitti useissa kansainvälisissä lehdissä Suomen asioista, välitti juristina Suomen ja Ahvenanmaan välisessä kiistassa Kansainliitossa. Hän tunsu suomalaisia valtiomiehiä kuten presidentti Ståhlbergin ja Mechelinin.

Vuonna 1921 kesällä hän Suomen valtion kutsumana vietti kuukauden Suomessa ja oli myös presidentin vieraana Kultarannassa. Myös presidentti Ståhlberg vieraili myöhemmin Hollannissa useampaan otteeseen.

Ei liene sattuma, että professori van der Vlugin poika A. Th. L. van der Vlugt, Suomen konsuli ja Alankomaiden Suomen suurlähettiläs vuosina 1946-1954, perusti vuonna 1923 yhdessä haagilaisen kustantaja Moermanin ja amsterdamilaisen puutavarakauppias Frankin kanssa Alankomaat- Suomi-yhdistyksen eli Finsch-Nederlandsche Vereniging. Luotettavia tietoja perustamisajoilta ja sotien väliseltä kaudelta on vaikea saada, koska kirjallisia todisteita ei tietojemme mukaan ole säilynyt nykypäivään.

Yhdistyksen tehtävänä oli ennen kaikkea ylläpitää kauppa- ym. suhteita Suomeen. Edellämainittujen toimintojen ohella yhdistys sai aikaan paljon muutakin. Mm. talvisodan aikana vuonna 1939 yhdistys järjesti yhdessä Alankomaiden Punaisen Ristin kanssa raha- ja tavarakeräyksen.

Päämääränä oli lähettää Suomeen kenttäambulanssi - ts. täydellinen sotilassairaala. Valmistelut oli saatu päätökseen vuoden 1940 alussa ja ambulanssi oli lähtövalmiina, kun rauhansopimus allekirjoitettiin Neuvostoliiton kanssa 12.3.1940. Suomen hallituksen pyynnöstä ambulanssi lähti kuitenkin Suomeen ja neljän kuukauden aikana hoidettiin yli tuhat haavoittunutta.

Vuosien saatossa yhdistys on kasvanut. Tällä hetkellä jäseniä on lähes tuhat. Entinen puheenjohtaja luonnehti yhdistystä aikoinaan: Yhdistys toimii kolmen "jalan" varassa: "jalat" viittaavat kulttuuriin, taloudelliseen ja "huvitteluun"

Suomi on vuosien mittaan om määritellyt paikkansa maailmalla. Eurooppa yhdentyy, Suomi on osa Euroopan unionia, Suomi-kuva maailmalla on yhä selvempi. Jonkin ajan kuluttua meillä on todennäköisesti yhteinen valuutta Euro. Matkustelu ja ulkomaille muutto on yhä tavanomaisempaa. Hollannissa oleskelevien suomalaisten määrä on tuntuvasti kasvanut. Tämän ei kuitenkaan tarvitse merkitä, että kulttuurierot maiden välillä vähenisivät. Päin vastoin lienee asia. Ulkomailta asuvat haluavat pitää yhä läheisempiä yhteyksiä kotimaahan. Suomessa perustettiin viime vuonna ulkosuomalaisten parlamentti Suomi-Seuran aloitteesta. Suomalaisten etujärjestöjen ja henkilökohtaisten kontaktien kautta yritämme myös omasta puolestamme pitää täällä Alankomaissa Suomen lippua korkealla salossa.

Oproep aan de lezers van Aviisi.

De Vereniging Nederland-Finland probeert met Aviisi een zo breed mogelijk publiek te bereiken. Daarvoor zijn uw inzendingen en ideeën van wezenlijk belang om een voor iedereen aantrekkelijk verenigingsblad te kunnen maken.

Graag doen wij een beroep op u om kopij in te zenden. Dit kan wat ons betreft van alles zijn; van recepten, kranteknipsels en reisverhalen tot essays over Fins-Nederlandse politieke en/of economische betrekkingen.

Om dit in goede banen te leiden is het wel nodig om enkele afspraken te maken met betrekking tot de het inzenden van de stukken. In alle gevallen verdient een digitaal document dat per post (diskette) of per e-mail (binair aanhangsel) wordt verstuurd de voorkeur, omdat er in dat geval geen omzetting van papier naar computer leesbare tekst plaats hoeft te vinden.

Algemene regels voor het inzenden van kopij:

Een artikel en / of inzending kan op diskette of per e-mail worden verstuurd ter attentie van H. Benne, Lijsterbesstraat 182, 3434AH te Nieuwegein of hbenne@xs4all.nl. Parallel hieraan moet het artikel ook altijd in geprinte vorm worden toegestuurd aan het secretariaat (voor adres secretariaat, zie colofon). Een artikel wordt bij voorkeur in twee talen (Fins en Nederlands) ingezonden. Wanneer men niet beschikt over een vertaling, dan hoeft dit echter de inzending niet in de weg te staan.

FINSE EVENEMENTEN IN NEDERLAND 1998

- 1-22.3. Antwerpen (Fins Cultureel Centrum); Nieuwe Finse architectuur, fototentoonstelling van Jussi Tiainen
- 14.3-13.4 Amsterdam (De Zaaier, Keizersgracht 22); tentoonstelling van Tuula Lehtinen en Tomas Byström
- 15.3-16.4 Den Haag (Galerie Van Kranendonk, Westeinde 29); "Seascape stories", foto's van Rita Jokiranta
- 18.3 Utrecht (Vredenburg); Utrecht String Quartet met Eva Koskinen speelt muziek van Schubert
- 14.4 Amsterdam (Concertgebouw); European Union Youth Orchestra o.l.v. Gennadi Rozhdestvensky speelt muziek van Liszt, Schumann en Stravinsky
- 21.4 Rotterdam (Finse Zeemanskerk); Algemene ledenvergadering van de Vereniging Nederland-Finland
- 21.4 Den Haag (Nieuwe Kerk); het kamermuziekgezelschap Wendingen speelt Bergman, Kaipainen en Sibelius
- 22.4 Amsterdam (Amstelkerk); het kamermuziekgezelschap Wendingen speelt Bergman, Kaipainen en Sibelius
- 1.5 Loosdrecht (Ottenhome, Oud Loosdrechtsedijk 207); Vappu-feest van de Vereniging Nederland-Finland
- mei-juli Den Haag (Van Kranendonk, Westeinde 29); in het kader van Alvar Aalto in Rotterdam foto's van Wijnanda de Roo
- 6.5 Amsterdam (Concertgebouw); lunchpauzeconcert van het ARTEMIS-ensemble (Annemieke Zuurbier, Iina Laasio, Fernando da Silva Thebaldi en Sanne de Graaf)
- 14.5 Alkmaar (De Vest, Canadaplein 2); Het Noordhollands Philharmonisch Orkest speelt o.a. de Symfonie nr. 7 (Angel of Light) van Einjuhani Rautavaara (Ned. première)
- 15.5 Haarlem (Concertgebouw, Klokhuisplein 2); Het Noordhollands Philharmonisch Orkest speelt o.a. de Symfonie nr. 7 (Angel of Light) van Einjuhani Rautavaara
- 16.5 Utrecht (Vredenburg); Het Radio Symfonie Orkest speelt o.a. 'En saga' van Sibelius
- 17.5 Gouda (Filmhuis, Lethmaethstraat 45); Finse film "Paratiisin lapset"
- 17-22.5 Ylioppilaskunnan Soittajat treden op in Nederland Amsterdam, Utrecht)
- 16.5-16.8 R'dam (Architectuurinstituut) Alvar Aalto in Seven Buildings
- 6.6 Rotterdam (Finse Zeemanskerk); concert van het blaasorkest Tuulimyllyn puhaltajat (tevens opening van het zomerseizoen)

SUOMALAISTAPAHTUMAT ALANKOMAISSA 1998

- 1-22.3 Antwerpen (Suomen kulttuurikeskus); Uusi suomalainen arkkitehtuuri, Jussi Tiaisen valokuvanäyttely
- 14.3-13.4 Amsterdam (Zaaijer, Keizersgracht 22); Tuula Lehtisen ja Tomas Byströmin taidenäyttely
- 15.3-16.4 Haag (Galerie Van Kranendonk, Westeinde 29); "Seascape stories", Rita Jokirannan valokuvanäyttely
- 18.3 Utrecht (Vredenburg); Utrecht String Quartet (mm. Eva Koskinen) soittaa Schubertin musiikkia
- 14.4 Amsterdam (Concertgebouw); Euroopan Unionin nuorisoorkesteri soittaa Gennadi Rozhdestvenskyn johdolla Lisztin, Schumannin ja Stravinskyn musiikkia
- 21.4 Rotterdam (merimieskirkko); Alankomaat-Suomi -yhdistyksen yleinen jäsenkokous
- 21.4 Den Haag (Nieuwe Kerk); kamarimusiikki-orkesteri Wendingen soittaa Bergmanin, Kaipaisen ja Sibeliuksen sävellyksiä
- 22.4 Amsterdam (Amstelkerk); kamarimusiikki-orkesteri Wendingen soittaa Bergmanin, Kaipaisen ja Sibeliuksen sävellyksiä
- 1.5 Loosdrecht (Ottenhome, Oud Loosdrechtsedijk 207); Alankomaat-Suomi -yhdistyksen vappujuhla
- touko- Haag (Van Kranendonk, Westeinde 29); Alvar Aallon heinäkuu arkkitehtuurinäyttelyn puitteissa Wijnanda de Roon valokuvia
- 6.5 Amsterdam (Concertgebouw); ARTEMIS-ensemblen lounaskonsertti (soittavat: Annemieke Zuurbier, Iina Laasio, Fernando da Silva Thebaldi ja Sanne de Graaf)
- 14.5 Alkmaar (De Vest, Canadaplein 2); Het Noordhollands Philharmonisch Orkest soittaa mm. Einojuhani Rautavaaran seitsemännen sinfonian (Angel of Night, höll. ensiesitys)
- 15.5 Haarlem (Concertgebouw, Klokhuisplein 2); Het Noordhollands Philharmonisch Orkest soittaa mm. Einojuhani Rautavaaran seitsemännen sinfonian (Angel of Night)
- 16.5 Utrecht (Vredenburg); Het Radio Symfonie Orkest soittaa mm. Sibeliuksen 'En saga'
- 17.5 Gouda (Filmhuis, Lethmaethstraat 45); elokuva "Paratiisin lapset"
- 17-22.5 Ylioppilaskunnan Soittajat kiertueella Alankomaissa (Amsterdam, Utrecht)
- 16.5-16.8 Rotterdam (arkkitehtuuri-instituutti); Alvar Aalto seitsemässä talossa
- 6.6 R'dam (merimieskko.); puhallinorkesteri Tuulimyllyn puhaltajat esiintyy (samalla merimieskirkon kesäkauden avajaiset)

VAPPU-FEEST OP VRIJDAG 1 MEI 1998

Dit jaar vieren we Vappu aan de Loosdrechtse plassen in Loosdrecht. U bent van harte welkom bij **Restaurant Ottenhome**¹, gelegen bij de jachthaven. Voor de watersportliefhebbers onder u kunt u bij mooi weer op eigen gelegenheid de Loosdrechtse plassen verkennen van 15.00 - 17.00 uur per kano, zeil of roeiboot (fl. 5,- per persoon). Zwemvesten zijn aanwezig. Er is een prachtig terras bij restaurant Ottenhome dus als het weer het toelaat kunnen we om 18.00 uur een toast uitbrengen met de traditionele "Sima".

Wij bieden u vanaf 18.30 uur een zeer uitgebreid buffet met koude en warme gerechten. Het buffet wordt afgesloten met een kopje koffie & petit four. De kosten inclusief het glaasje "Sima" bedragen dit jaar | **39,50** per persoon. Voor kinderen van 0-2 jaar gratis, kinderen tot 10 jaar krijgen 50% korting.

Geef u dus zo spoedig mogelijk, maar wel **voor zaterdag 25 april** op bij het secretariaat, tel.070-3855669 Hannele van Blijswijk- Aalto-Setälä. U krijgt dan een acceptgiro toegestuurd.

**Het adres van Restaurant Ottenhome is:
Oud Loosdrechtsedijk 207, (zie plattegrond)
1231 LW Loosdrecht,
telefoon: 035-5823331/5825544.**

De drankjes die u die avond consumeert zijn voor eigen rekening. Daar tegenover staat dat wij natuurlijk weer een loterij organiseren, waar zoveel prijzen zijn te verdelen dat de meesten onder u wel met iets leuks naar huis gaan. De hoofdprijs houden wij nog even geheim. Het **muziekensemble Neljä** zal van de partij zijn en wij hopen dat velen onder u, met of zonder Ylioppilaslakki op, enthousiast mee zullen zingen met Maisa van der Kolk.

U bent van harte welkom !

VAPPU-JUHLA PERJANTAINA 1. TOUKOKUUTA 1998.

Tänä vuonna vietämme perinteistä Vappu-juhlaa Loosdrechtsissä, veneilysatamassa sijaitsevassa **Ravintola Ottenhomessa**. Halukkaille on mahdollisuus harrastaa vesiuheilua (kanootti, purjehdus-tai soutuvene uimaliiveineen fl. 5,- per tunti) klo. 15.00-17.00. Mikäli sää sallii voimme nauttia perinteisen Siman ulkoterassilla klo. 18.00.

Seisovan pöydän antimista voimme nauttia klo. 18.30. Tarjoiluun kuuluu kylmiä ja lämpimiä ruokia. Jälkiruoka on kahvia ja pieni leivonnainen. Juhlan hinta (siman kera) on **39.50** henkilö. 0-2 vuotta vanhat lapset ilmaiseksi, 3-10 vuotta vanhat lapset 50% allennus. Lisäjuomat ovat jokaisen omaan laskuun. Järjestämme myös tänä vuonna arvonnän, jossa palkintoja on niin runsaslukuisesti, että moni meistä palaa kotiin palkinnon kanssa. Pääpalkinto on vielä salaisuus.

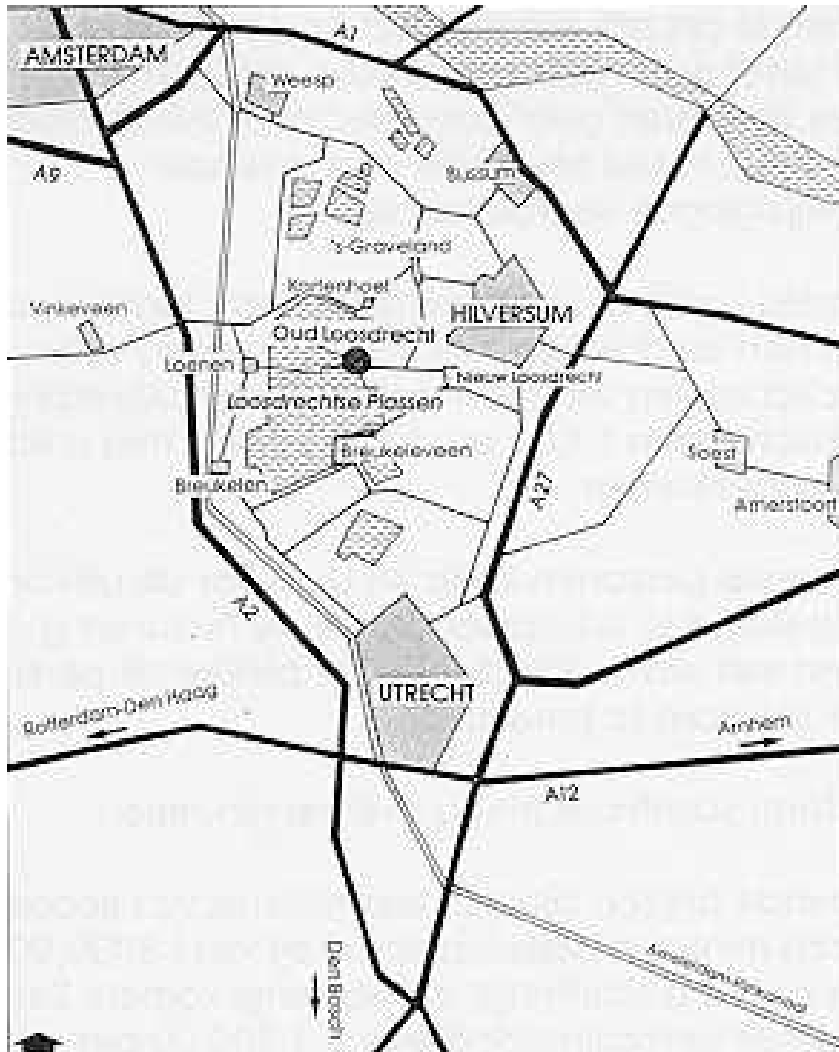
Musiikista huolehtii **musiikkiyhtye Neljä**, ja toivomme teidän nauttivan yhteislaulusta Maisa van der Kolkin johdolla.

Ottakaa ylioppilaslakki ja vappuhiiskat mukaan tunnelman kohottamiseksi.

Ilmoittautukaa mahdollisimman pian ja **viimeistään perjantaina 24. huhtikuuta 1998**: 070-3855 669, Hannele van Blijswijk- Aalto-Setälä. Teille lähetetään maksukuitti juhlan maksamista varten.

Ravintola Ottenhomen osoite:
Oud Loosdrechtsedijk 207, (katso kartta)
1231 LW Loosdrecht.
Puhelinnumero: 035-582 3331 / 582 5544.

TERVETULOA !

Hyvät Aviisin lukijat,

On miellyttävää palata takaisin Alankomaihin. Edellisestä palvelusjaksosta Haagin suurlähetystössä on kulunut 18 vuotta. Tulimme silloin Kairosta ja lasten ollessa vielä nuoria koko perhe oli yhdessä. Nyt vaimoni Liisa ja minä olemme täällä kahden kesken lasten eläessä Suomessa kukin omaa elämäänsä.

Tulimme Haagiin heti uuden vuoden jälkeen Brasilian pääkaupungista Brasiliasta, jossa olin toiminut Suomen suurlähettiläänä neljä vuotta. Kuten edelliselläkin saapumiskerralla, ero Haagin ja aikaisemman asemapaikan välillä on valtava. Täysin erilainen kulttuuri, ilmasto, väestö sekä yhtäkkiä niin lyhyeltä tuntuva matka Suomeen, mikä sekään ei ole vähäinen tekijä. Tunne tänne taas saapuessa oli myös jotenkin tuttu: tuntuu kovin tasaiselta aikaisemmassa asemapaikassa vallinneeseen eteläiseen menoon ja myllerrykseen verrattuna. On taas palattu suomalaiseltakin kannalta normaaleihin oloihin.

Tuona 18 vuoden aikana Alankomaat on tietenkin muuttunut, missä määrin ja mihin suuntaan, on vaikea sanoa. Autoliikenne on ainakin kasvanut, Haagin kaupunki on selvästi saanut uudenlaista ilmettä ja suurlähetystökin on hiukan muuttanut sijaintiaan. Kenties suurin muutos on kuitenkin tapahtunut Suomen asemassa, mikä on seurausta maanosamme poliittisen kartan uudelleen järjestelystä ja liittymisestä Euroopan unioniin. Tämä muutos näkyy erityisen selvänä Suomen suhteissa Unionin jäsenvaltioihin ja siten myös Alankomaihin. Se näkyy myös suurlähetystön työssä ja parempana

Suomi-tuntemuksena alankomaalaisten keskuudessa. On tietysti niinkin, että Suomen asema on tällä hetkellä paljon helpommin ulkopuolisen ymmärrettävissä, kuin aikaisempina vuosina. Epäilenpä silti, että Suomi-tietoudessa on täälläkin vielä parantamisen varaa - sama epäilyks minulla on suomalaisten Alankomaat-tuntemuksen osalta - joten yksi suurlähetystön tärkeimmistä eikä suinkaan helpoimmista tehtävistä on edelleen molempipuolisen tietämyksen kehittäminen.

Tässä hyvin monipuolisessa työssä on Alankomaissa toimivilla suomalaispiireillä oma merkittävä osuutensa. On siksi ollut kovin miellyttävää havaita, että niiden keskeinen yhteistyö on täällä toiminut hyvin ja tuloksekkaasti. Olenkin luottavainen sen suhteen, että löydämme edelleenkin tavat toteuttaa yhteisvoimin tapahtumia, joilla saamme Suomea esille Alankomaissa.

Aviisin lukijoille mitä parasta kevättä toivottaen,

Pertti Harvola, Suomen suurlähettiläs

Beste lezers van Aviisi,

Het is prettig om naar Nederland terug te komen. Het is 18 jaar geleden dat ik mijn vorige dienstperiode bij de Ambassade van Finland in Den Haag heb volbracht. Toen kwamen we vanuit Cairo en omdat de kinderen toen nog jong waren, was de hele familie samen. Nu zijn wij, mijn vrouw Liisa en ik, met z'n tweetjes terwijl de kinderen in Finland hun eigen leven leiden. Wij kwamen meteen na de jaarwisseling naar Nederland vanuit Brasília, de hoofdstad van Brazilië, waar ik vier jaar als Ambassadeur van Finland ben geweest. Net als de vorige keer toen we kwamen, is het verschil tussen Den Haag en de vorige standplaats enorm. Totaal verschillende cultuur, klimaat, bevolking en de afstand naar Finland, die ineens zo kort lijkt, wat ook geen geringe factor is. Het gevoel, toen we arriveerden, was ook in zekere zin bekend: het lijkt hier zo stabiel als men het vergelijkt met de zuidelijke gang van zaken in de vorige standplaats. We zijn weer teruggekeerd naar de, ook vanuit Fins standpunt, normale omstandigheden.

In die 18 jaar is Nederland natuurlijk veranderd - hoe veel en naar welke richting, is moeilijk te zeggen. Het autoverkeer is gegroeid, de stad Den Haag heeft duidelijk een nieuw uiterlijk gekregen en de Ambassade bevindt zich ook op een andere lokatie. Echter de grootste verandering is misschien de positie van Finland. Dit is het gevolg van de vernieuwing van de politieke kaart van ons werelddeel en de toetreding van Finland tot de EU. Deze verandering is heel duidelijk te zien in de verhoudingen van Finland met de lidstaten van de Unie en dus ook met Nederland.

Het is ook te zien in het werk van de Ambassade en in de betere Finland-kennis bij de Nederlanders. Het is natuurlijk ook zo dat de positie van Finland op dit moment beter te begrijpen is voor een buitenstaander als in vroeger jaren. Ondanks dit, denk ik dat de Finland-kennis ook hier nog verbeterd kan worden - hetzelfde geldt voor de Nederland-kennis van de Finnen - dus één van de belangrijkste en geenszins de makkelijkste taken is nog steeds het verbeteren van de wederzijdse kennis.

In dit heel veelzijdige werk hebben de in Nederland werkende Finse kringen hun eigen belangrijke deel. Het is daarom heel prettig te zien dat de samenwerking hier heel goed is geweest en goede resultaten heeft opgeleverd. Ik vertrouw er dan ook op dat we in de toekomst de weg zullen vinden om samen verschillende evenementen te realiseren, waarmee we Finland in Nederland naar voren kunnen brengen.

Ik wens de lezers van Aviisi het aller beste toe voor de komende lente,

Pertti Harvola, Ambassadeur van Finland

Herinneringen

Pas in 1939 ging ik mij realiseren dat er zo iets als een Fins Nederlandse Vereniging bestond. Mijn vader was toen ontzettend druk bezig, ook als Consul Generaal, om een actie op te zetten voor het inzamelen van geld en kleding etc. voor de Finnen vanwege die winteroorlog van 105 dagen. Spreekbeurten door het hele land en ik mocht meehelpen bij de sortering van de kleding die binnenstroomde. Samen met het Rode Kruis werd toen voor het geld een ambulance aangeschaft en gingen 35 specialisten en verpleegkundigen naar Finland. Dat was nog voor dat Nederland in oorlog met Duitsland raakte en deze mensen kwamen in september 1940 terug, in alle stilte, toen wij bezet waren.

De Fins Nederlandse Vereniging werd in 1923 opgericht door waarschijnlijk mijn vader en anderen natuurlijk, maar wie dat waren weet ik niet omdat ik toen nog niet geboren was. Wel weet ik dat in 1923 de Finse President Ståhlberg bij mijn grootouders in Epe vakantie hield. Dat kan dus best de aanleiding tot de oprichting zijn geweest. In de jaren 1930 tot en met de oorlogsperiode was de vereniging actief door zowel tijdens Midzomer als 6 december iets te organiseren. Het was echter maar een klein gezelschap. Na de oorlog toen mijn ouders naar Finland vertrokken, werd Mr. Schmal voorzitter. Schmal was 2e kamerlid van de Christelijk Historische Unie en volgde mijn vader als Consul van Finland ook op. De vereniging kreeg een sterke secretaris, namelijk Mr. Ch. van den Houten, die ook secretaris-penningmeester van het Nederlands Olympisch Comité was.

Het bestuur deed toen wel, maar men moet zich toch steeds nog voorstellen dat het om hooguit 200 mensen ging. Na Van de Houten ben ik toen 8 jaar secretaris geweest en waren mensen als Rengvist en Jan Ponlie en Groenenberg actieve bestuursleden. De heer Van Lennep, een vooraanstaande Amsterdammer in de scheepvaart, volgde Schmal op als voorzitter.

Schmal voelde zich wat ongelukkig en wilde er mee uitscheiden omdat er een klein incidentje op de Residentie van de Ambassadeur plaatsvond. In die tijd was het de gewoonte dat de vertrekkende Ambassadeur van de Vereniging een schilderij van zichzelf ontving, ook dit maal. Voorzitter en secretaris (dat was ik op dat moment) boden het schilderij waar de Ambassadeur uiteraard verschillende malen voor poseerde, op de Residentie aan.

De vrouw van de Ambassadeur die geen Finse was en ook schilderes, zag het schilderij en zei toen dat het nauwelijks een plaatsje bij hun in de toilet in Helsinki verdiende. Helaas.

Van Lennep als voorzitter kreeg te maken met het feit dat naast de Vereniging een Finse Commerciële Club zich wilde gaan formeren, wat geen goede zaak voor de Vereniging zou kunnen zijn. Mij werd toen gevraagd om met de heren Biemond, Spruit en Consul Bruna te gaan praten om tot een oplossing te komen. Dat resulteerde in een nieuwe Vereniging, namelijk de huidige Vereniging Nederland-Finland. Bruna werd voorzitter en ik heb toen nog, ik dacht 1 jaar, het secretariaat gevoerd waarna ik aftrad, wetende dat deze Vereniging in goede handen was.

Een belangrijk evenement werd nog door ons georganiseerd, namelijk een mobiele truck door Philips met de juiste apparatuur, ingericht voor Finland. Zoiets was toen aan de orde voor de medische controle van schoolgaande kinderen. Daar in Finland de afstanden zo enorm zijn, was zo'n ingerichte mobiele medische outfit zeer welkom. Ik geloof dat het terrein van het 50-jarig bestaan van de Finse Republiek was.

Tot slot nog een leuke anekdote over voorzitter en Consul Schmal. Hij was een bijzonder mens. Sprak ook Fins. Hij had de gewoonte om vlak voor de verkiezingen van het Nederlands Parlement vele leden van de Finse Vereniging op te bellen en dan zei hij: "Schmal, tweede kamer, ik dacht dat het goed was u er nog even aan te herinneren dat er morgen graag op de CHU gestemd moet worden. Goedenavond." Zoiets is prachtig om te herinneren omdat hij geheel uit zijn rol als voorzitter van de Fins Nederlandse Vereniging viel, maar toch al zijn Finse Nederlandse contacten vroeg op hem te willen stemmen.

Ik heb buitengewoon veel waardering voor het feit dat latere bestuursleden kans hebben gezien om de Vereniging uit te bouwen tot wat het nu is. Uiteraard is het zo dat er veel meer Finnen in Nederland wonen, zo'n 2000 denk ik, maar de band die door de Vereniging voor de Finnen ontstaat is niet te verwaarlozen. Ik wens u nog een hele goede toekomst tegemoet.

Willem van der Vlugt
Consul Generaal

Muistoja

Vasta vuonna 1939 aloin ymmärtää, että oli olemassa suomalais-hollantilainen yhdistys. Isäni oli tuolloin erittäin kiireinen järjestäessään - myös pääkonsulina - raha- ja vaatekeräystä suomalaisille 105 päivää kestäneen talvisodan johdosta. Hän piti puheita ympäri maata ja minä sain auttaa lahjoitettujen vaatteiden lajittelussa. Rahoilla hankittiin yhdessä Punaisen Ristin kanssa ambulanssi ja 35 erikoislääkärinä ja sairaanhoitajaa matkusti Suomeen. Tämä tapahtui vielä ennen kuin Alankomaat joutui sotaan Saksan kanssa, ja nämä ihmiset palasivat Suomesta syyskuussa 1940 kaikessa hiljaisuudessa, kun maamme oli miehitetty.

Suomalais-hollantilaisen yhdistyksen perusti luultavasti isäni vuonna 1923 tietenkin joidenkin muiden kanssa. En tiedä, ketä nämä muut olivat, koska en tuolloin ollut vielä syntynyt. Tiedän kyllä, että vuonna 1923 Suomen presidentti Ståhlberg oli lomalla Epressä isovanhempieni luona. Tämä on hyvin saattanut olla yhdistyksen perustamisen syynä. 30-luvulta sota-aikaan yhdistys järjesti aktiivisesti jotain juhannuksena ja joulukuun 6. päivänä. Mutta seurue oli kuitenkin pieni. Sodan jälkeen, kun vanhempani lähtivät Suomeen, hra Schmalista tuli puheenjohtaja. Schmal oli parlamentin alahuoneen CHUn (kristillinen historiallinen liitto) jäsen ja isäni seuraaja myös Suomen konsulina. Yhdistys sai vahvan sihteerin, hra Ch. van den Houtenin, joka oli myös Alankomaiden Olympiakomitean sihteerirahastonhoitaja.

Johtokunta teki tuolloin paljon, mutta tulee kuitenkin muistaa, että kyseessä oli korkeintaan 200 hengen yhdistys. Van den Houtenin jälkeen minä toimin sihteerinä 8 vuotta, ja aktiivisia johtokunnan jäseniä olivat mm. Rengvist, Jan Ponlie ja Groenberg. Hra Van Lennep, johtoasemassa oleva amsterdamilainen merenkulun alalla, oli Schmalin seuraaja puheenjohtajana.

Schmal tunsin olonsa hieman epämuikavaksi ja halusi erota, koska suurlähtetilään virka-asunnolla oli sattunut pienoinen välikohtaus. Tuohon aikaan oli tapana, että yhdistys lahjoitti maasta lähtevälle suurlähtetiläälle muotokuvamaalauksen - niin myös sillä kertaa. Puheenjohtaja ja sihteeri (joka tuolloin olin minä) ojensivat suurlähtetiläälle virka-asunnolla maalauksen, jota varten hän oli tietenkin ollut useaan kertaan mallina. Suurlähtetilään puoliso, joka ei ollut suomalainen ja itsekin taiteilija, näki maalauksen ja sanoi, että se tuskin ansaitsisi paikkaa heidän Helsingin asuntonsa wc:ssä. Valitettavasti.

Van Lennep puheenjohtajana joutui sen tosiasian eteen, että yhdistyksen rinnalle haluttiin perustaa suomalainen kaupallinen yhdistys, mikä ei luultavasti olisi ollut hyväksi yhdistykselle. Minua pyydettiin tuolloin puhumaan herrojen Biermond ja Spruit sekä konsuli Brunan kanssa etsien ratkaisu ongelmaan. Tämä johti uuteen yhdistykseen - nykyiseen Alankomaat-Suomi -yhdistykseen. Brunasta tuli puheenjohtaja ja minä olin muistaakseni vuoden sihteerinä, jonka jälkeen erosin tietäen yhdistyksen olevan hyvissä käsissä.

Järjestimme vielä yhden tärkeän tapahtuman. Philips varusti tarvittavin laittein Suomeen rekan, jota tarvittiin koululaisten lääkärintarkastuksia varten. Koska välimatkat Suomessa ovat niin pitkät, sellainen liikkuva kalusto oli erittäin tervetullut. Uskon tämän tapahtuneen, kun Suomi oli ollut 50 vuotta itsenäisenä.

Lopuksi vielä hauska anekdootti puheenjohtajasta, konsuli Schmalista. Hän oli erikoinen ihminen ja hän puhui myös suomea. Hänellä oli tapana juuri ennen Alankomaiden parlamenttivaaleja soittaa useille suomalais-hollantilaisen yhdistyksen jäsenille ja sanoa: "Täällä Schmal alahuoneesta. Ajattelin, että olisi hyvä muistuttaa Teitä vielä siitä, että huomenna tulee mielellään äänestää CHUa. Kuulemiin." Sitä on hauska muistella, koska hän oli tuolloin täysin suomalais-hollantilaisen yhdistyksen puheenjohtajan roolin ulkopuolella, mutta kuitenkin pyysi suomalais-hollantilaisia kontaktejaan äänestämään häntä.

Arvostan tavattomasti sitä, että myöhemmin tulleet johtokunnan jäsenet ovat voineet tehdä yhdistyksestä sen, mitä se nyt on. Tietenkin Alankomaissa asuu nyt enemmän suomalaisia - arvioni mukaan noin 2000 - mutta yhdistyksen kautta syntynyt side on hyvin tärkeä. Toivotan teille vielä kaikkea hyvää tulevaisuudessa.

Willem van der Vlugt
Pääkonsuli

VOORZITTERS - PUHEENJOHTAJAT

VERENIGING NEDERLAND-FINLAND

We hebben een poging gedaan om alle namen van de achtereenvolgende voorzitters van de Vereniging Nederland-Finland op een rij te zetten. De lijst is echter alles behalve compleet. Er kunnen foutieve jaartallen zijn en het kan best zijn dat we niet iedereen hebben genoemd die op de lijst zouden moeten staan. In 75 jaar zijn helaas veel archiefgegevens verloren gegaan.

Olemme yrittäneet laatia listaa yhdistyksen puheenjohtajista. Lista ei varmaankaan ole täydellinen. Emme ehkä ole saaneet selville kaikkien entisten puheenjohtajien nimiä eikä vuosiluvut pidä paikkaansa. 75 vuoden aikana on paljon joutunut hukkaan.

- *A.Th.L. van der Vlugt, Consul van Finland, later Gezand in Finland (1923-1946)*
- *de heer Schmal, kamerlid, Consul van Finland (1946-?)*
- *de heer van Lennep, zakenman in de scheepvaart*
- *de heer Bruna, uitgever uit Utrecht, Consul van Finland (- tot 1973)*
- *de Ruyter, Voigt & Co. (1973-1976)*
- *de heer Max Sittkoff, importeur van litala Glas, later van Aarikka (1976-1982)*
- *de heer Robert Key, Consul van Fin,land (1982-1992)*
- *de heer Rune Frants, professor (1992-1995)*
- *mevrouw Terttu Jansen-Heikurainen (1995-)*

VERENIGING NEDERLAND-FINLAND 75 JAAR

Niet alleen de Vereniging Nederland-Finland jubileert. Ook ik heb mijn herdenkingsjaar! Eind zomer 1967 ging ik voor mijn eerste, officiële, reis naar Finland (ik schreef voor mijn werkgever de ANWB de eerste pagina's gewijd aan toeristisch Finland bedoeld voor de dubbelgids Zweden-Finland. Later werd dat de zelfstandige gids Finland). Privé reisde ik in april 1968 weer naar het hoge noorden, om te genieten van een skivakantie in Koli (mijn bevindingen daarvan werden in het najaar gepubliceerd in de ANWB Toeristenkampioen; voorloper van het ANWB magazine Reizen). En daarna ben ik blijven gaan, jaar in jaar uit!

Niet alleen mijn vriendschap met Finland is dertig jaar oud. In 1968 werd ik ook lid van de Vereniging Nederland-Finland! Een van de eerste verenigings-herinneringen, die ik heb, is de Algemene Ledenvergadering in november '71. In hotel Terminus in Den Haag. Bernard (Westerman) werd jij toen niet voor het eerst in het bestuur gekozen?

Uit die beginjaren herinner ik me ook de 6 december-ontvangsten bij de ambassadeur van Finland, waar de leden van de Vereniging werden uitgenodigd om de Finse Onafhankelijkheidsdag te vieren.

Grote indruk maakte op mij het 50-jarig jubileumfeest van de Vereniging, dat plaats vond in het Van Goghmuseum in Amsterdam (30 november 1973). Er was een diner-dansant. Professor Jorma Ahvenainen (Universiteit Jyväskylä) hield een lezing over de Fins-Nederlandse banden, Virpi Augustin zong Finse liederen en Jules Croiset droeg voor uit brieven van Van Gogh. Het meest bijzonder vond ik echter, dat je ook de collectie van het museum mocht bekijken. En zo kon het gebeuren, dat je in je eentje op een etage liep om de schilderijen te bewonderen, met op gepaste afstand een suppoost achter je!

Heel bijzonder vond ik ook het feest ter gelegenheid van de 60° Onafhankelijkheidsdag (6-12-'77). Het werd gevierd in Den Haag. De consuls boden een receptie aan in Pulchri Studio en toen we daarna over het sfeervolle Lange Voorhout naar hotel Des Indes liepen, waar de Vereniging een diner-dansant had georganiseerd, was alles bedekt met een witte laag sneeuw. Een symbolische groet uit het verre Finland? Iedere deelnemer aan dit diner ontving van de Vereniging het boekje "60 Years independant Finland".

Ook in de jaren zeventig maakte de Vereniging al veel gebruik van de gastvrijheid van de Finse Zeemanskerk in Rotterdam. We hielden er traditionele Finse informatieavonden met lekkere hapjes, mooie producten (te koop), modeshows (Finse merkkleding geshowd door eigen damesleden!), dia-vakantie-impressies, ook van eigen leden, weefdemonstratie enz. Ook kon je een saunabad nemen in de toen gloednieuwe buitensauna in de tuin van de kerk!

In juni 1976 werd ik gekozen tot bestuurslid van de Finse vereniging en gedurende zeven jaren ging een groot deel van mijn vrije tijd op aan o.a. het organiseren van allerlei evenementen en uitstapjes voor de leden. Het was erg leuk om tijdens de onlangs gehouden Nieuwjaarsreceptie in de Finse Zeemanskerk van een van de trouwe Finse leden te horen, dat zij zulke fantastische herinneringen heeft aan die uitstapjes, die we over heel Nederland verspreid organiseerden. Zij was toen net in Holland en leerde daardoor heel wat mooie Nederlandse plekjes kennen!

Wie herinnert zich niet de herfstwandelingen, die een echte traditie werden. Niet alleen gingen we bessen plukken in de bossen van de Veluwe en op de Holterberg (met een bezoek aan het Bosmuseum, waar sommige diorama's, die Kees Bos schilderde, de tunturit van Lapland tonen!). In dat jaargetij bezochten we ook steden en dorpen, zoals Breda, Orvelte, Amerongen, Amsterdam(hofjestocht) om hun historische schoonheid te bewonderen. Of we gingen fietsen (met rijwielen uit de Witte Fietsenwagen van de ANWB) in de bossen bij Dalfsen.

In het voorjaar werd niet alleen Vappu gevierd. Ook dan trokken we er op uit. In een koets langs de Vecht bijvoorbeeld. Natuurlijk werd er tijdens die uitstapjes ook altijd lekker gegeten en gedronken! En dan was er Juhannus. Een paar keer buiten in de vrije natuur van de Flevopolder georganiseerd, met een heus kokko-vreugdevuur! En je kon er zelfs blijven kamperen.

Evenals nu was er eind 1978-begin 1979 een overzichtstentoonstelling van Alvar Aalto, in het Stedelijk Museum te Amsterdam. Voor de leden van de Vereniging werd een aparte avond in het museum georganiseerd, waar professor M. Gout uit Delft voor ons een dialezing hield over de Finse architectuur van Eliel Saarinen tot Alvar Aalto (professor Gout houdt die lezingen nog steeds, ontdekte ik onlangs!). Dit is maar een voorbeeld van de diverse tentoonstellingen met een Fins accent, die er in de loop van al die jaren in Nederland geweest zijn.

De Vereniging organiseerde ook meerdere lezingen voor haar leden. Interessant was de door Mr. A.J. van Dijck in Amersfoort gehouden lezing "Finland tussen Oost en West". Professor Dr.A.D. Kylstra (Rijksuniversiteit Groningen Vakgroep Finoegrstiek) sprak voor de verenigingsleden over de Samen en de lezing van Bas Schot in de Finse Zeemanskerk had als thema "De historische grondslag van de Finse onafhankelijkheid vanaf de Rissische Tijd".

Vele Finse films brachten we de leden; soms zelfstandig (in de koffer "meegesmokkeld" tijdens een vakantie in Finland) of vertoond in samenwerking met een filmhuis op verschillende plaatsen in Nederland. Prachtig vond ik de film over Finse volkskunst, Korpin polska, Jäniksen vuosi, Maa on syntinen laulu om slechts enkele te noemen. Maar we lieten de leden ook kennis maken met onvergetelijke Nederlandse films zoals Alleman van Bert Haanstra, vertoond in de Finse Zeemanskerk.

En dan de concerten! Als het even kon regelden we kaartjes met reductie voor de leden. Zo konden we diverse keren live het Fins Radio Symfonieorkest beluisteren. Af en toe hadden we na afloop een gezellige borrel en konden we nader kennis maken met bijvoorbeeld Leif Segerstam, Tom Krause, Erik Bergman en Martti Pokelat (met zijn groep ging ik ook naar Amsterdam voor een optreden in het befaamde zondagochtend radioprogramma "Für Elise" vanuit het Concertgebouw). De tonen van Sibelius' Kullervo (Utrecht; en in het Kalevala herdenkingsjaar ook in Arnhem) zijn altijd in mij na blijven klinken. Blijvend is ook de ontroering bij zijn Finlandia, waarmee menig concert werd afgesloten!

Zo kan ik nog heel lang doorgaan met het opsommen van "Finse" gebeurtenissen in die dertig jaar lidmaatschap Vereniging Nederland-Finland!

Ik feliciteer de Vereniging van harte met haar jubileum en wens haar een lang en rijk gevarieerd leven toe!

Rens(u) Bakker
's-Gravenhage
februari 1998

Mediakatsaus - Uit de media

Zalm: "slechts vijf Europese landen gereed voor EMU"

Minister Zalm van Financien zegt dat nog maar vijf landen klaar zijn om toe te treden tot de Europese muntunie, de EMU. Alleen Nederland, Finland, Denemarken, Luxemburg en Ierland voldoen op dit moment aan de toelatingscriteria. De overige zes kandidaat-lidstaten kampen nog met een te hoog financieringstekort. Minister Zalm schrijft dit in een brief aan de Tweede Kamer. De definitieve cijfers over 1997, die de basis vormen voor de besluitvorming over toetreding, komen eind volgende maand beschikbaar. In mei zullen de Europese regeringsleiders en staatshoofden beslissen welke landen mogen meedoen aan de EMU. Zalm benadrukt in zijn brief dat Nederland bij de uiteindelijke beoordeling geen ruimte zal laten voor gesjoemel met de toetredingsvoorwaarden.

(RNW Nederlands Nieuws, 15 januari 1998)

Nykänen zit nu in de striptease (Utrechts Nieuwsblad, 14 januari 1998)

Helsinki - Eens was hij de vliegende engel der schansen, nu een verlopen chippendale. Matti Nykänen, meervoudig olympisch kampioen schansspringen, is via het alcoholisme afgegleden naar de striptease. De Fin, held van Calgary '88, heeft in Järvenpää een flatje ter beschikking gekregen. Daar kleedt hij zich op de maat van muziek tegen betaling uit voor een of meer vrouwen. Nykänen werkte een aantal jaren als kelner. Uit geldnood heeft hij al zijn bekens en medailles van de kampioenschappen die hij won, verkocht en omgezet in drank.

Järvenpäässä kuultua ;)

**"Minkä takia tänne Järvenpäähän yht'äkkiä tulee niin paljon lintubongaajia?
Koska kaikki haluavat nähdä mäkitokkan munat."**

Monilla ulkosuomalaisilla on varmaan samoja kysymyksiä kuin seuraavan runon kirjoittajalla, Saksassa asuvalla Anneli Behrendtillä. Runo on lainattu ulkosuomalaisten runoantologiasta Juuret Suomessa, joka ilmestyi v. 1992.

KYSYMYKSIÄ

Mitä minun tulisi rakastaa enemmän,
paikkaako, jossa synnyin ja kasvoin
vaiko paikkaa,
jonne perheeni perustin,
jossa elämäni elin?

Mitä minun tulisi rakastaa enemmän,
kieltäkö,
jota isäni puhui, äitini opetti,
vaiko kieltä, jolla lapsilleni puhun, jolla
heidät kasvatin?

Mitä minun tulisi rakastaa enemmän,
maatako, jossa opin elämän alkeet
vaiko maata, jossa opin elämään?
Mitä minun tulisi rakastaa enemmän?

PARATIISIN LAPSET/ KINDEREN VAN HET PARADIJS*

Aika/Tijd:	sunnuntai / zondag 17.5.1998 klo/om 15.00 Sali, kahvio avoinna klo 14.00 lähtien / Zaal, bar open vanaf 14.00 uur
Paikka/Plaats:	Filmhuis Gouda, Lethmaethstraat 45, Gouda (puh./tel. 0182-522200)
Liput/Kaarten:	12,50 (ovelta/aan de deur)

TULE ELOKUVIIN! KOM NAAR DE FILM!

*) Valmistumisvuosi / Jaar van produktie: 1994

Kesto/Duur:	88 min (esitetään ilman taukoa / voorstelling zonder pauze)
Kieli/Taal:	Suomi, engl.kielinen tekstitys/ Fins gesproken, Engels ondertiteld
Ohjaaja/Regisseur:	Rauni Mollberg

Komedia keski-ikäisestä liikenaisesta, Eeva Salmisesta, jolla on unelma sekä päättäväisyyttä ja kunnianhimoa sen toteuttamiseen.

Een komedie over een zakenvrouw van middelbare leeftijd, Eeva Salminen. Zij heeft een droom en ook vastberadenheid en ambitie om deze droom te vervullen.

MEDEDELINGEN / TIEDOTUKSIA

NIEUWE LEDEN-UUDET JÄSENET / VANAF 01/03/1998 LÄHTIEN

Mevr. A. Cohen, Muiderberg.
Dhr. J. Wieten, Muiderberg.
Dhr. en mevr. R.V.J. Toivanen, Den Haag.
Mevr. J. Pasteur-Weterings, Den Haag.
Mevr. en dhr. A.I./S. Hyvärinen/Kalis, Schiedam.
Dhr. en mevr. K. Schweitzer/Kranenburg, Amerongen.
Mevr. S. Holm, Rilland.
Mevr. en dhr. R./R. Hallikainen/Broens, Eindhoven.
Mevr. en dhr. M./A. Epäily/de Jonge, Otterlo.
Hotel/Pension Abbekerk, Apeldoorn.
Dhr. en mevr. S./F. Ahern-van der Vlugt, Epe.
Mevr. I.R. van Wagtendonck, Nietap.
Mevr. en dhr. M./A. Heusala/Hoogers, Winschoten.
Mevr. en dhr. R.P./D. Leppänen/Scheepsma, Groningen.
Dhr. A. Blufpand, Utrecht.
Dhr. en mevr. H. Pennings, Breda.
Dhr. en mevr. H.A.J. van der Kolk, Ootmarsum.

RIISTAVEDEN MUSIIKKILEIRI 1998

Zomer-muziekcursus in Finland voor jongeren (bespelers van strijk-, blaas- en slagintrumenten) van 9-25 jaar. Vertrek za 27 juni om 12.00 uur, terugkomst wo 15 juli om 17.55 uur. Verdere inlichtingen over deze reis: Mevr. G.J. van den Bijlaard-Obbink, tel.& fax 0318-416690.

Wegens de automatische verwerking van acceptgiro's kunnen er via de acceptgiro's geen (adres-) wijzigingen worden doorgegeven. U wordt vriendelijk verzocht adreswijzingen rechtstreeks aan het secretariaat door te geven: zie colofon voor adres. Wilt u bij betalen per acceptgiro uw naam of adres (zoals doorgegeven aan de vereniging) vermelden? Zo kunt u voorkomen dat aan u een betalingsherinnering wordt toegezonden.

AU-pair plaats in Finland gezocht

Ik ben Tessa van der Laan, een Nederlands meisje van 20 jaar. Omdat ik veel van kinderen en Finland hou zou ik heel graag komende zomer een jaar als Au Pair naar Finland gaan.

Ik heb een diploma voor het werken met kinderen en ook verstandelijk gehandicapte kinderen. Ik heb ook zo'n zeven jaar oppas-ervaring. Ik spreek geen fins, maar wel Engels. Interesse? Bel voor meer informatie: Tessa van der Laan tel. 0172-217890.

Etsitään AU-pair paikkaa Suomesta.

Olen 20 vuotias Hollantilainen neiti. Nimeni on Tessa van der Laan. Koska rakastan lapsia ja Suomea haluaisin erittäin mielellään tulla vuodeksi Suomeen AU-pairiksi ensi kesästä lähtien. Minulla on terveen ja kehitysvammaisen lapsen hoidon todistus. Kokemusta lapsen yhdinnasta / hoidosta minulla on noin seitsemän vuotta.

En puhu suomea, mutta olen aloittanut suomenkielen kurssin. Englantia puhun sujuvasti. Kiinnostuneet voivat soittaa seuraavaan numeroon: +31 30 (0)172-2127890

Tessa van der Laan
Zwanenwater 4
2771 kk Boskoop

Olen Heini (9kk). Olen juuri muuttanut Amsterdamiin (Vondel Parkin alue) ja etsin nyt suomenkielistä (tai miksei muunkielistä) leikkikaveria ja ulkoiluseuraa Amsterdamin/Amstelveenin alueelta. Lisäksi äidillä ja isällä on myös silloin tällöin päivä- ja/tai iltamenoja, jolloin tarvitsisin mukavan ja luotettavan hoitotädin leikkimään kanssani. Soitathan äidilleni! Kiitos paljon avusta jo etukäteen, terveisin, Riitta Kiviman, puh. 020-6893797 (1.4.1998 alkaen)

AU PAIR HOLLANTIIN

Etsimme hollantilais-suomalaiseen perheeseemme (pojat 5 ja 7-v.) iloista, avointa, tupakoimatonta, lapsirakasta Au Pairia, toukukuun puolesta välistä 1998 vuodeksi. Englanninkieli ehdoton. Kirjoita tai soita:

AU PAIR IN HOLLAND

We are a Dutch-Finnish family and look for a happy, non-smoking, child-loving au pair to take care of our two boys of 5 and 7 years old, for a period of about one year starting May 1998. Should speak English.

Write or phone to:

Robert and Eeva Sandbergen-Nummisto
Ten Hovestraat 95, NL 2582 RK Den Haag
tel/puh.: (+31)70.3525122,
email/sähköposti:r_sandbergen@hotmail.com

Oppasmoeder gezocht !

Ik zoek een oppasmoeder voor mijn dochter van 9 maanden voor max. 2 dagen in de week. Liefst in de regio Haarlem.

Diana van Zeeland-Peltonen
Lindenlaan 2
2101 XH HEEMSTEDE
023-5289977

SUOMALAISTA MUSIIKKIA - FINSE MUZIEK

do / ti 21.4. om / klo 20.15 De Nieuwe Kerk, Den Haag
woe / ke 22.4. om / klo 20.15 Amstelkerk, Amsterdam

Hollantilainen kamariorkesteri WENDINGEN esittää Bergmanin kolme fantasiaa, Kaipaisen trion, op. 21 ja Sibeliuksen jousikvartetton, op. 4.

Het Nederlandse kamerorkest WENDINGEN speelt drie fantasieën van Bergman, Trio op 21 van Kaipainen en het strijkkwartet in Bes-groot op. 4 van Sibelius.

Tervetuloa joukoin sankoin, pilvin pimein ...

TEATTERIRYHMÄ POHJANTÄHDET

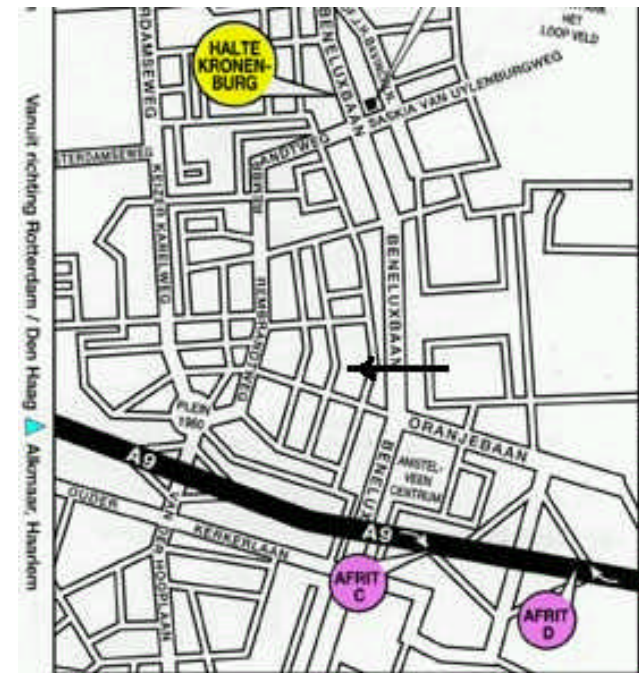
esittää Eeva Kriek-Tuovisen ohjauksella Arto Seppälän näytelmän

" VIISI NAISTA KAPPELISSA "

Lauantaina 25.4.1998 kello 19.30 Amstelveenissä.

Liput fl. 17.50 hengeltä.

Esityspaikka on "Open Hof"-niminen toimintakeskus, osoite:
Burg. Haspellaan 129, Amstelveen.

Välillä on mahdollisuus ostaa virvokkeita, kahvia yms. sekä osallistua arpajaisiin.

Varaukset:

Tessa Lausas-Malm puh: 0229 - 543 569

Helena Hollenberg puh: 0226 - 317 647

Ajo-ohjeet tarkemmin:

Eeva Kriek-Tuovinen puh: 020 - 641 4178.

Levyuutuuksia/nieuwe platen:

Sibelius: Symfonieën nrs. 2 en 3. Lahti Symfonie Orkest o.l.v. Osmo Vänskä. Bis.

SUOMEN KIELEN JA KULTTUURIN SEMINAARI SUOMESSA

Suomi-Seura järjestää jo 25. kerran suomen kielen ja kulttuurin seminaarin Suomessa. Seminaari pidetään 6-24.7.98 Kiljavalla, 48 km Helsingistä pohjoiseen, ja se on tarkoitettu lähinnä 18-30 vuotiaalle ulkosuomalaisnuorille. Opetuskieli on englanti eikä suomen kielen taito ole välttämätön. Ilmoittautuminen 1.4.98 mennessä.

SEMINAR VAN FINSE TAAL EN KULTUUR IN FINLAND

Finland Society/Suomi-Seura organiseert voor de 25ste keer een seminar van Finse taal en cultuur in Finland. Het seminar vindt plaats in Kiljava, 48 km ten noorden van Helsinki, van 6-24.7.98. Het is in eerste instantie bedoeld voor jongeren van 18-30 jaar van Finse afkomst. De kursustaal is Engels, en kennis van de Finse taal is niet noodzakelijk. Inschrijvingen vóór 1.4.98.

Lisätietoja ja ilmoittautumislomakkeita: Informatie en inschrijvingsformulieren:

**Suomi-Seura,
Mariankatu 8,
00170 Helsinki, tai/of**

**Maire Muller-Rönkkö,
Nieuw-Vennep,
puh/tel 0252 673444,
fax 0252 620483,
e-mail: speco.muller@wxs.nl**

Tärkeitä osoitteita - Belangrijke adressen

Alankomaissa:

Suomen Suurlähetystö
Groot Hertoginnelaan 16,
2517 EG Den Haag
Puh. 070 - 346 97 54

Suomen Merimieskirkko
's-Gravendijkwal 64,
3014 EG Rotterdam
Puh. 010 - 436 61 64

Matkailun Edistämiskeskus
Fins Verkeersbureau voor de Benelux
Johannes Vermeersplein 5,
1017 DV Amsterdam.
Puh. 020 - 671 98 76.

Suomi-Seura ry
Secretariaat: Mevrouw M. Muller
Noorderdreef 196,
2152 AC Nieuw-Vennep
Tel.: 0252 673444
Fax : 0252 620483
E-mail:speco.muller@wxs.nl

Suomessa:

Alankomaiden suurlähetystö
E. Raatimiehenkatu 2.A.7
00140 Helsinki

De Nederlandse Vereniging in Finland
PL 61, 04201 Kerava,
Puh. 019-439875

Suomalainen Lauantaikoulu

Paikka:
Merimieskirkko,
's-Gravendijksewal 64,
Rotterdam

Tiedustelut: Sinikka Holm
Oude rijksweg 54-56
4411 SG Rilland
Tel. 0113 - 556011

COLOFON

De Vereniging Nederland-Finland werd opgericht in het jaar 1923. AVIISI is het officiële contactorgaan van de vereniging en verschijnt halverwege de oneven maanden, behalve in de maand juli. Leden van de vereniging ontvangen AVIISI gratis.

**Ledenadministratie:
& Secretariaat** Hannele van Blijswijk-Aalto-Setälä
Paulaland 11
2591 JC Den Haag
Tel.: 070 - 38 55 66 9.

Advertenties: Bernard Westerman,
p/a Finland Vakanties Westerman
Keizersgracht 628
1017 ER Amsterdam
Tel.: 020-6382192, fax 020-6384949

Redactie & opmaak: Hugo Benne (hbenne@xs4all.nl)
Lijsterbesstraat 182
3434 AH Nieuwegein
Tel.: 030 - 6065344

Illustraties: René Souweine
Eindverantwoording: Het bestuur
Drukwerk: Drukkerij Haeghepoorte, Den Haag
Oplage: 1000
Jaargang: 7 (1998)
Nummer: 2

Het bestuur van de Vereniging Nederland-Finland :

Voorzitter: Terttu Jansen-Heikurainen
Delistraat 36, 2585 XB Den Haag
070 - 3504942
Vice-voorzitter: Bernard Westerman
Penningmeester: Theo van der Linden (0186-661444)
Secretaris: Yvonne Souweine
Leden: Timo Paavola,
Irma Schoenmakers-Salkinoja
Auli Snickers-Malinen

Kopij voor AVIISI 3/98 dient uiterlijk op 5 mei a.s in het bezit van het secretariaat te zijn. Het kan worden aangeleverd in één van de volgende bestandsformaten: ASCII-tekst, Wordperfect, MS-Word, Rich Text Format (RTF) of per e-mail: hbenne@xs4all.nl.

VNF op Internet: <http://www.xs4all.nl/~hbenne/aviisi/>